

μια διαφορετική οπτική του ριζοσπαστικού Εθνικισμού
στην Ελλάδα του σήμερα

Συνεργασία Αυτόνομων Εθνικιστών
Α' κύκλος θεωρητικών και πρακτικών αναζητήσεων

Αυτόνομο Δίκτυο Εθνικιστών, 2011

* εξώφυλλο: στα δεξιά, απεικόνιση σύνθεσης με βασικό μοτίβο την αγγλική λέξη «Riot» [riot (ξεν.): a form of civil disorder characterized often by disorganized groups lashing out in a sudden and intense rash of violence against authority, property or people = εξέγερσις], στο μέσον διπλή σημαία με αριστερή φορά και χρώματα το μαύρο που συμβολίζει την αντίσταση και τη δοκιμαζόμενη ψυχή και το κόκκινο, χρώμα της Επανάστασης, του αίματος και της θυσίας των αγωνιζόμενων Ελλήνων. Ο τίτλος του έργου «Νοσταλγοί του Μέλλοντος»,

συμβολίζει τη δίψα και την αγωνία για Ζωή, τη θετική διάθεση και τη συνεχή προσπάθεια για αυτά που πρέπει να διεκδικεί κανείς ανά πάση στιγμή...

* Οι «Νοσταλγοί του Μέλλοντος» είναι οι: Mind Terrorist, Ωρίων, Αυτόνομος Λίθος, Δυοβουνιώτης, Αίμωνας Φωτεινός, Mike, Μαύρος Ταξιάρχης, Πριγκίπισσα της Οργής, Σκίρπαλος.

*Ριζοσπάστες λοιπόν, αυτό πρέπει να γίνουμε,
αιώνια Πιστοί και αιώνια Αληθινοί. Μια νέα
εποχή για τον Εθνικισμό ανατέλλει και
οφείλουμε σε αυτήν να είμαστε παρόντες!*

Περιεχόμενα

Αντί προλόγου: Ελευθερία! Μια λέξη, μια νέα ιδεολογία...

Μέρος Α: Σε αναζήτηση ταυτότητας

- A.1. Κάποιες σκέψεις σχετικά με το πολιτικό μας σύστημα
- A.2. Επαναστάτες με αιτία;
- A.3. Σπάσε τη συμβατικότητα των σκέψεών σου
- A.4. Φτύσε το χάπι
- A.5. Αντίσταση πριν το τέλος...

Μέρος Β: Πολιτική αυτονομία, αναγκαιότητα των ημερών

- B.1. Εθνικισμός και Αυτονομία: μια πρώτη προσέγγιση
- B.2. Τι σημαίνει ο όρος «Αυτονομία»
- B.3. Όπλο μας η Δημιουργικότητα
- B.4. Αυτόνομες Ζώνες Ελευθερίας: οι δικές μας ουτοπίες
- B.5. Η ανάγκη του «ηγέτη»
- B.6. Η αληθινή ακέφαλη αντίσταση
- B.7. Περί της «θεωρίας του κελιού»
- B.8. Αντάρτες πόλεων

Μέρος Γ: Το μέλλον δείχνει την πορεία

- Γ.1. Η Αυτόνομη δράση δεν καταστέλλεται...
- Γ.2. Ο δικός μου δρόμος
- Γ.3. Ανάλυση ευθύνης

Αντί επιλόγου: Νοσταλγοί του Μέλλοντος!

Αντί προλόγου

Ελευθερία! Μια λέξη, μια νέα ιδεολογία...

του Mind Terrorist

Θα ήθελα, ως αφετηρία αυτού του μικρού αλλά τόσο σημαντικού εγχειριδίου, να ξεκινήσω από μια προτροπή μιας συναγωνίστριας πριν μερικά χρόνια, σε μια τότε δύσκολη μα κρίσιμη ομολογουμένως προσωπική στιγμή. «Πήγαινε, εμπρός, σου δίνεται η ευκαιρία να ανοίξεις τα φτερά σου και να δημιουργήσεις ελεύθερα, όπως το θέλεις εσύ. Μπορείς να κάνεις αυτό που επιθυμείς λοιπόν». Ομολογώ πως τότε τα λόγια της «ιεραρχικά ανώτερης» συναγωνίστριας είχαν φανεί σαν ένα είδος απειλής προς το πρόσωπό μου, δεδομένων των συνθηκών της περιόδου εκείνης, όμως παράλληλα από την πρώτη στιγμή που άκουσα αυτές τις φράσεις τις εξέλαβα ως πρόκληση και είναι αυτές που συντροφεύουν το μυαλό και τη δράση μου τα τελευταία χρόνια. Σε μια ομολογουμένως φορτισμένη συναισθηματικά περίοδο, επέλεξα να κόψω τα δεσμά και να διευρύνω τους ορίζοντές μου. Επέλεξα από τη νοητική σκλαβιά, την προσπάθεια για κατάκτηση ενός επιπέδου προσωπικής ελευθερίας. Μπορεί κάτι ανάλογο να συνέβη και σε εσάς.. Τι σημαίνει όμως να είσαι Ελεύθερος, τόσο στην σκέψη, όσο και στη δράση σου; Εν τέλει, ποιες είναι οι διαστάσεις της Ελευθερίας και γιατί μπορεί να την επικαλούμαστε τόσο συχνά;

Κατ' αρχάς, είναι φυσιολογικό και απορρέει από την ίδια την οντότητά μας ως ανθρώπων, να επιζητούμε αναπόδραστα και δίχως επιβολή το καλύτερο, να «την ψάχνουμε», να θέτουμε συνεχώς προβληματισμούς σε κάθε επίπεδο του κοινωνικού μας βίου και να αμφισβητούμε, όχι με τη μηδενιστική διάσταση του στείρου αρνητισμού, αλλά με τη διάθεση για γόνιμη σκέψη, αναζητώντας και τα αντίστοιχα αποτελέσματα. Ένας άνθρωπος, ένας συναγωνιστής που ζει χωρίς καταναγκασμό, τόσο στην προσωπική, όσο και στην κοινωνική του ζωή, επιτρέπει με τη σειρά του και σε άλλους να ζουν ελεύθερα. Είναι ελεύθερος τόσο από την αφελή πίστη, όσο και τη φανατική πίστη, ενώ συγχρόνως έχει απεριόριστη εμπιστοσύνη στη Ζωή. Η θρησκευτικότητα του ανήκει σε όλες και σε καμιά θρησκεία. Η Πίστη του είναι το μυαλό του, η ψυχική και νοητική του δύναμη, όσο και η σωματική του ευεξία, η προσωπικότητά του και η δυνατότητα να μοιράζεται τα «ταλέντα» του με τα αντίστοιχα των γύρω του. Όπως όλα τα συναισθήματα στη ζωή μας, όπως όλες οι πραγματικότητες, έτσι και η Ελευθερία, δεν μπορεί να μπει σε καλούπια και να οργανωθεί. Δεν πρόκειται σε ένα σύστημα πεποιθήσεων, αλλά αποτελεί την τέλεια πραγματικότητα. Ουσιαστικό άρωμα μιας κοινωνίας άρτιας και υγιώς σκεπτόμενης, η Ελευθερία ως η δυνατότητα (έστω και σε θεωρητικό επίπεδο) να προάγουμε κάθε έκφανση του βίου μας, πρέπει να αποτελεί την

πεμπτουσία και του Αγώνα μας, τη δυναμική έκφραση μιας αγωνιώδους φωνής που επιζητεί και διεκδικεί πάντα κάτι καλύτερο, μέχρι την τελική πραγμάτωση των ονείρων, μέχρι την τελική κατάκτηση του στόχου. Και ο στόχος μας πρέπει να γίνει η Απελευθέρωσή μας, η κατάκτηση της Ελευθερίας σε προσωπικό, κοινωνικό, οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό επίπεδο. Μα πάνω απ' όλα, γιατί όλα από εκεί ξεκινούν και εκεί καταλήγουν, την Απελευθέρωσή μας από την στείρα εκμετάλλευση Ανθρώπου από Άνθρωπο.

Αναμφίβολα η «Ελευθερία» αποτελεί μαγική λέξη. Σημαίνει τη δυνατότητα που έχει κανείς να είναι ο εαυτός του, να είναι σωστός και αληθινός, χωρίς καταναγκαστικές επιρροές που μόνο στρεβλώσεις και αναπηρίες προκαλούν, και τη δυνατότητα να ζει κανείς τη ζωή του όπως την αντιλαμβάνεται, μακριά από εξωτερικές παρεμβάσεις, έριδες, ενοχλήσεις, πίεση, ακόμα και φόβο. Σημαίνει ελευθερία σκέψης και επιλογής και τη δυνατότητα των ανθρώπων να αναπτύσσουν τις κλίσεις και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους. Η λέξη «Ελευθερία» λοιπόν περικλείει όλα αυτά αλλά και πολλά περισσότερα. Καθαρό μυαλό, σωστή δράση, ανάπτυξη μέσα σε σωστό πνεύμα. Σημαίνει αφοσίωση, επιμονή και ανιδιοτέλεια. Άσκηση δίχως περιορισμούς και επιβολή. Συνειδητές επιλογές που σε ένα σύνολο ατόμων, σε μια κοινότητα ανθρώπων, φίλων και Συναγωνιστών, εδράζονται στην ισοτιμία και τη μη αποδοχή οποιασδήποτε μορφής κάθετης ιεραρχίας.

Αν θα ήθελα στο μικρό αυτό εισαγωγικό σημείωμα να προτρέψω τους αναγνώστες να κάνουν κάτι ώστε να μείνουν Πιστοί στο όνειρο και συνάμα τον στόχο της κατάκτησης της πλήρους Ελευθερίας, αυτό θα ήταν: «Δράστε δημιουργικά. Δράστε θετικά. Να είναι Δράση συνειδητή, όχι ενάντια στο παλαιό, αλλά υπέρ του Αιώνια Νέου. Σκοπός σας να είναι η σύλληψη των αρχετύπων του Ωραίου, του Καλού και του Αγαθού και η εξωτερικεύσή τους στο χωροχρόνο. Πίσω από μια απογοήτευση να βλέπετε πάντοτε την Ελπίδα. Ελπίδα για το σήμερα, ζωντανή Ελπίδα για το αύριο. Αυτό είναι άλλωστε και το συναίσθημα που σε κάνει να αγκαλιάζεις τη Νίκη, να αποκτάς Αυτοπεποίθηση. Όταν παύει να υπάρχει Ελπίδα, τότε δεν υπάρχει ούτε Ζωή. Η καλύτερη χρήση της ζωής είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν... ».

Σε αυτό το μικρό μα τόσο σημαντικό για εμάς βιβλίο αποτυπώνονται καταθέσεις ψυχής κάποιων νέων ανθρώπων που θέλουν να προβάλλουν μια νέα, εναλλακτική θεώρηση τόσο της ιδεολογίας τους, όσο και της πρακτικής της εφαρμογής στην Ελλάδα του σήμερα. Το μικρό αυτό πόνημα αποτελεί τυπικά μια συλλογή κειμένων Αυτόνομων Εθνικιστών, όμως ουσιαστικά φιλοδοξούμε να καταστεί κάτι πολύ πιο σημαντικό: ένα εργαλείο για την ανάπτυξη μιας νέας τάσης, ένα σημείο αναφοράς σε κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο για τη νέα γενιά Εθνικιστών. Εύχομαι λοιπόν, ο πρώτος κύκλος της μικρής αυτής εκδοτικής μας προσπάθειας να αποτελέσει ένα χρήσιμο εφόδιο για την ενσυνείδητη σκέψη και δραστηριότητά μας. Καλή ανάγνωση σε όλους.

Σε αναζήτηση ταυτότητας

A.1. Κάποιες σκέψεις σχετικά με το πολιτικό μας σύστημα

του Mind Terrorist

"...η Ελλάδα μια αποικία νέου τύπου, ρόλο Δούρειου Ίππου παίζουν τα στρατευμένα τους φερέφωνα. Αυτοί που εκλέγονται δουλεύουν για ξένα συμφέροντα...", αυτό θυμάμαι να έλεγαν οι Terror X Crew πριν αρκετά χρόνια, θα κοντεύει μια δεκαετία σε λίγο και υπήρξε σίγουρα προφητικό του τι θα ακολουθούσε. Βέβαια δε μιλάμε για μια κατάσταση μονάχα τωρινή και καινούρια, αν αναλογιστεί κανείς ότι η χώρα μας ποτέ στην σύγχρονή της ιστορία δεν υπήρξε πραγματικά ελεύθερη. Με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο, η αδυναμία όσων κυβερνούσαν, η εξάρτηση από τρίτους, η διαφθορά (η οποία δεν είναι επίσης νέο φαινόμενο), η αδιαφορία και η συννεοχή όλων, έφτασαν την κατάσταση σήμερα στο οριακό σημείο το οποίο μας επιτρέπει απλά να λέμε και να γράφουμε πως "γλιτώσαμε τα χειρότερα"... Τα γλιτώσαμε όντως;

Τι και αν μια γενιά πριν τη δική μου μεγάλωνε κάποτε με την ψευδαίσθηση ότι η μεταπολίτευση θα έσωζε τη χώρα, ότι η ΕΕ θα εξασφάλιζε τα δικαιώματά μας και θα μας έβαζε στα του πολιτισμένου (μήπως υπνωτισμένου;) κόσμου, ότι "μια νέα σελίδα άνοιγε" κλπ; Το ένα έφερε το άλλο, τη δραχμή πλέον τη βλέπουμε μονάχα σαν φλουρί στις βασιλόπιτες και το ευρώ τσάκισε ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού, φέρνοντάς το ακόμα πιο κοντά στα όρια της ανέχειας. Κόσμος πολύς όλα αυτά τα χρόνια έχει βάλει μια θηλιά γύρω από το λαιμό του, τόσο μεταφορικά, όσο και κυριολεκτικά, πολλοί είναι με άλλα λόγια αυτοί που αποπειράθηκαν να δώσουν ένα τέλος στη ζωή τους, άλλοι έκαψαν τα αμάξια τους γιατί δεν είχαν να τα πληρώσουν, κάποιοι άλλοι τα μαγαζιά τους, και πολλοί καθημερινά καταφεύγουν στο έγκλημα για να την παλέψουν.

Όχι, δεν περιγράφω τέτοιες εικόνες για να δημιουργήσω ένα σκηνικό τρόμου. Απλά αναρωτιέμαι και συχνά απαντώ μόνος μου στο ρητορικό κατά τα άλλα ερώτημα: «Είναι ώριμες οι συνθήκες για το απόλυτο ξέσπασμα; Πότε επιτέλους θα ξυπνήσουν όλοι για να αντιδράσουμε;» Και η απάντηση ταυτόχρονα ίσως είναι ότι όσο ώριμες είναι και όσο ώριμες μπορούν να γίνουν, άλλο τόσο ανώριμοι είμαστε εμείς, μη μπορώντας να ασκήσουμε κοινωνική επιρροή και να καταστήσουμε ως πολιτική επιλογή τη θέληση για πλήρη ανεξάρτηση από ό,τι μας καταπιέζει. Βλέποντας το πώς έχει διαμορφωθεί η κατάσταση με το ΔΝΤ σήμερα, τις πιέσεις των εταίρων και των "μεγάλων" που έρχονται να μας κρίνουν κάθε λίγο, τις παρακολουθήσεις, την καταστολή των κοινωνικών δράσεων, την ποινικοποίηση των αντιστάσεων και όλα τα σχετικά, σκέφτομαι ότι δύσκολα ξεμπλέκει κανείς με το αζημίωτο

από όλο αυτό. Βασικά, το σκηνικό τρόμου για το οποίο μιλούσαμε πριν λίγο, βρίσκεται εδώ, και είναι άρρηκτα συνδεδεμένο πλέον με την καθημερινότητά μας.

Η πραγματικότητα είναι ότι γύρω μας σταδιακά τα τελευταία 20 χρόνια στήνεται ένα τεράστιο υπερεθνικό κράτος, ένας μηχανισμός ελέγχου των μαζών, με τον πλέον απροκάλυπτο τρόπο. Και το θέμα είναι πως δεν είναι αρκετοί όσοι το καταλαβαίνουν. Ακόμα λιγότεροι πάντως είναι όσοι αντιδρούν. Οι στόχοι ποικίλουν και σίγουρα είναι μπερδεμένο το σενάριο, αυτό που φαίνεται είναι πάντως πως ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει με το στανιό και πρέπει να μη μιλάει κανείς. Όλα τα μέσα επιστρατεύονται προς αυτή την κατεύθυνση: ηλεκτρονικό φακέλωμα, καταπάτηση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων στο όνομα της "πρόληψης", κάμερες στους δρόμους, ελεγχόμενος τύπος παρά τη φαινομενική "αντιπολίτευση" που ασκεί (παραμένει ένα από τα γερά χαρτιά του συστήματος), τηλεφωνικές υποκλοπές, αστυνόμευση παντού και αυστηρή επιτήρηση για να γίνει αυτό που πρέπει να γίνει. Οι μηχανισμοί καταστολής γίνονται ολοένα και πιο ισχυροί και πιεστικοί, οι όποιες κοινωνικές αντιδράσεις οφείλουν να είναι απόλυτα ελεγχόμενες και οι Έλληνες να παραμείνουν ένας υποταγμένος λαός στην ορθοφροσύνη που επιτάσσει το πολιτικό σύστημα. Όσοι δεν επιθυμούν να σκύψουν το κεφάλι, απλά θα μείνουν οι «απροσάρμοστοι» της «αλλαγής». Κάποτε θυμάμαι πως ο Sid Vicious κρέμασε μία αλυσίδα σκύλου στο λαιμό του. Το έκανε σαν αντίδραση για την τότε σύγχρονη άποψη, πως όποιος φοράει γραβάτα είναι ο σκύλος του Συστήματος. Τον σέρνουν με τη γραβάτα του, κρεμάει μαζί με το κουστούμι το πρωί στη δουλειά και την προσωπικότητά του και εργάζεται σαν σκυλί. Σαν σκυλί θα προστατέψει και τα δικαιώματά του, άσχετα αν στην πράξη απλά προστατεύει το ίδιο το σύστημα...

Όσο για τη μία και μοναδική αλήθεια, τη συνταγή της επιτυχίας, αυτή σίγουρα δεν υπάρχει. Και δε νομίζω να τη βρείτε ούτε εδώ. Τις περισσότερες φορές όταν προχωράς σε έναν χώρο ακούς στο τέλος την ίδια φράση «Ναι, ξέρεις υπηρετούμε την Αλήθεια, αλλά αν μας ακολουθήσεις κι άλλο θα ανακαλύψεις τη μία και μοναδική αλήθεια, τη δική μας αλήθεια.» Θα παραθέσω ένα παράδειγμα, μια αλληγορική ιστορία. Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε ένα χωριό με τυφλούς κατοίκους. Στο χωριό βασιλευε ένας τυφλός βασιλιάς που είχε για συμβούλους του τυφλούς σοφούς. Κάθε φορά που συνέβαινε ένα σημαντικό - άγνωστο γεγονός στο χωριό οι σοφοί ήταν αυτοί που το μελετούσαν πρώτοι και αποφάσιζαν για το τι πράγματι συμβαίνει. Μια μέρα λοιπόν πρωτοεμφανίστηκε στο χωριό ένας ελέφαντας και με βήμα βαρύ πήγε και στάθηκε στη μέση της πλατείας του χωριού. Όλοι οι χωρικοί κυριεύτηκαν από φόβο αλλά και από ανυπομονησία να μάθουν τι ήταν αυτή η θορυβώδης ύπαρξη που είχε εμφανιστεί στο χωριό τους. Ο βασιλιάς λοιπόν διέταξε τους σοφούς του να εξετάσουν το φαινόμενο και να αναφέρουν μετά ό,τι είχαν βρει. Ο κάθε ένας από τους σοφούς πλησίασε τον ελέφαντα από διαφορετικό σημείο. Ο ένας άγγιξε τον ελέφαντα από το πλάι και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ήταν ένας τεράστιος ζωντανός περιπλανώμενος

τοίχος. Ο δεύτερος άρπαξε ένα από τα πόδια του και είπε ό,τι είναι προφανές πως δεν είναι τοίχος αλλά ένας τεράστιος ζωντανός μετακινούμενος κορμός δένδρου. Ο τρίτος σοφός που εξέταζε το αυτί έλεγε πως ήταν ένα μεγάλο περίεργο φύλλο δένδρου. Ο τέταρτος σοφός γέλασε με τους συναδέλφους του, τους είπε ότι όλες οι θεωρίες τους ήταν λανθασμένες και ότι δεν ήταν παρά ένα τεράστιο άκακο φίδι, βλέπετε ήταν αυτός που είχε πιάσει την προβοσκίδα.

Το χωριό των τυφλών αντιπροσωπεύει τους συμπατριώτες μας και τους σοφούς των πολιτικών σχηματισμών που μέσα στο σκοτάδι της ημιμάθειάς τους ή στην έπαρση της «επιστημονοσύνης» τους πάνω στη ζωή, έχουν καταλήξει σε διαφορετικά συμπεράσματα για τη συνταγή της επιτυχίας του δρόμου της αντίστασης, τη συνταγή της επιτυχίας για τον δρόμο της πορείας του ανθρώπου, του Έλληνα, προς την εξέλιξη και την κατάκτηση της Αλήθειας. Στην πραγματικότητα, ίσως ο σκοπός κάθε λογής «σοφού» είναι ο ίδιος: να γίνει αρεστός στο βασιλιά. Μέχρι να γίνει ο επόμενος βασιλιάς. Μέχρι λοιπόν να ασκήσει εξουσία...

A.2. Επαναστάτες με αιτία;

του Ωρίωνος

Πολλά τα ερωτήματα. Πολλές οι σκέψεις, θολές τριγυρνούν μες το μυαλό. Τελικά έχει σημασία στις μέρες μας να επαναστατείς; Με ποιον τρόπο και με ποια μέσα; Ποιος είναι ο χαρακτήρας της Επανάστασης; Και τι γίνεται με τους φορείς της;

Όλοι οι καλοκάγαθοι «επαναστάτες» με αιτία, βαυκαλίζονται με κάθε τίμημα με την ιδέα του κοινωνικού μετασχηματισμού και με την χρήση των όποιων μέσων θα απαιτηθούν για τον «ιερό» τους σκοπό. Ονειρεύονται, ακροβατούν μεταξύ λογικής και φαντασίας, πολλές φορές αγγίζουν το ακατόρθωτο με την ψηλάφηση σκέψεων και μόνο ανατρεπτικών. Πλησιάζουν στον ηδονισμό, τη φαντασιοπληξία και την αυτοθυματοποίηση. Δεν τολμούν όμως να αρνηθούν το αυτονόητο, που είναι η ολοκληρωτική άρνηση της αυθύπαρκτης και μόνο έννοιας της κοινωνίας. Υπερασπίζονται την ιδέα μιας «ελεύθερης» κοινωνίας όπως την ονομάζουν, πολέμοι μιας «κλειστής» υποτίθεται κοινωνίας που δεν υπάρχει παρά στη φαντασία τους και μόνο, διότι μέσα στην ιεραρχημένη δομή αισθάνονται στο πετσί τους την υπευθυνότητα, την ατομική και τη συλλογική ευθύνη που προκύπτει μέσα από την συμμετοχή ακούσια και μη στο κοινωνικό σύνολο, αισθάνονται δέσμοι γιατί δεν είναι ικανοί να χειριστούν ορθολογικά την ελευθερία. Μέσω δε της ασύδοτης συμπεριφοράς τους εκκρίπτουν σε παραπτώματα ηθικής ως επί τω πλείστον τάξεως και δε δύνανται όπως είναι

φυσικό να κρυφτούν από κανέναν και τίποτα. Θέλουν να απελευθερωθούν από τα δεσμά της αναγκαιότητας, με την ιδιοτέλεια να ζουν μέσα σε μια μη δομημένη κοινωνία όπως την ξέρουμε στις πιο στοιχειώδεις μορφές της, θέλουν να ζουν σα σύγχρονοι κουστουμαρισμένοι hippies, περιπλανώμενοι στους δρόμους των βαβυλωνιακών μεγαλουπόλεων δίχως νόημα και σκοπό. Για αυτό και πασχίζουν να μας «σώσουν» από τον καταναγκασμό και κάνουν τα αδύνατα-δυνατά για αυτό.

Και εμείς; Εμείς θέλουμε προσωπικότητες και όχι απλούς ανθρώπους που πηγαίνουν κάθε μέρα στην «τίμια» εργασία τους για να καταφέρουν μετά βίας να ξεπληρώσουν το τραπεζικό τους γραμμάτιο. Θέλουμε τους ξεχωριστούς ανθρώπους και όχι τους καθημερινούς και λάθος ανθρώπους. Για να αναπνεύσουν καθαρό αέρα αυτοί οι τύποι των ανθρώπων, απαιτείται να απελευθερωθούμε από την κοινωνική πανοπλία που απειλεί να μας συντρίψει σε μια άμορφη μάζα, όπου όλοι δε γίνεται να μοιάζουν ενώ προϋποτίθεται ότι είναι ίσοι στο όνομα της ανθρωπότητας. Απαιτούμε το αντίτιμο για την κλοπή που έγινε σε βάρος αυτών των ατόμων και για αυτό όχι μόνο φαντάζει αναγκαία αλλά απαιτείται η κατάργηση της κοινωνίας στη σημερινή της μορφή, αν θέλουμε να ολοκληρωθούν τα άτομα και να γίνουν πρόσωπα με ικανότητες. Χρήσιμα στο Έθνος και τη Φυλή και όχι άσκοπα και τυχαία δημιουργήματα μιας παράλογης φύσης. Δεν επιθυμούμε να βασίζονται οι ανθρώπινες σχέσεις στην εξάρτηση από ανάγκη αλλά στην επιλογή που προκύπτει από την επιθυμία, δε θέλουμε να χρησιμοποιούμε ο ένας τον άλλο για να διεκπεραιώσουμε κάποιες αφηρημένες λειτουργίες και υποχρεώσεις, δε θέλουμε πελατειακές σχέσεις. Θέλουμε το αληθινό βίωμα και όχι να ζούμε σαν εξημερωμένα όντα που προσγειώθηκαν ξαφνικά επί γης, επικοινωνώντας ελεύθερα σύμφωνα με τις επιθυμίες μας και όχι σαν μεταλλαγμένοι που πορευόμαστε για να καλύψουμε απεγνωσμένες ανάγκες της καθημερινότητας μας, αναπαράγοντας διαρκώς το πελατειακό σύστημα που ευνοεί έναν και μόνο. Τον καπιταλισμό, δημιούργημα του ίδιου του ανθρώπου και όχι κάποιας αφηρημένης θεϊκής προελεύσεως δύναμης, που δεν πρέπει ούτε να υποτιμάται ούτε όμως και να θεοποιείται λαμβάνοντας διαστάσεις βιβλικές, αφού είναι ένα ακόμα στάδιο στην ανθρώπινη εξέλιξη, πράγμα που αμέσως υποδηλώνει ότι δεν είναι ανίκητος και απροσπέλαστος. Στο τσουβάλι με τους «επαναστάτες με αιτία», χωρούν πολλοί, από τους χριστιανοαναρχικούς, τους πάσχοντες από το σύνδρομο του αριστερισμού, τους ακροδεξιούς αυλοκόλακες των κομμάτων, τους πεσιμιστές και τους σωτήρες πάσης φύσεως. Αιτίες μπορούν να βρεθούν πολλές για να προσπαθήσουν όλοι αυτοί να μας πείσουν ότι έλκονται από αγαθά κίνητρα. Με λίγα λόγια λέμε ότι «όποιος δεν ξέρει να βρει το δρόμο που οδηγεί στο ιδανικό του ζει με πιο επιπόλαιο και ασύνετο τρόπο απ' ό,τι εκείνος που δεν έχει ιδανικό». Αυτοί οι δήθεν οργισμένοι επαναστάτες που κινούνται δήθεν με αιτία μας είναι άχρηστοι και παντελώς αχρείαστοι. Επιθυμούμε η εξέγερση να έχει αρχή και τέλος στο ίδιο το άτομο και θέλουμε να δώσουμε ένα ανώτερο νόημα στην ύπαρξη που ξεφεύγει κατά πολύ από τον εγκλωβισμό σε στείρα και αποκομμένα από την κοινωνική εξέλιξη δόγματα και

ιδεολογήματα της πεντάρας που αναπαραγάγουν λάθη του παρελθόντος. Η εξέγερση έρχεται από το μέλλον και είναι κόντρα σε όλους με το να είναι φυλετική... Προμαντέματα και προμηνύματά της εκμαιεύουμε μέσα από την κυκλική ροή της ιστορίας, χωρίς να μπορούμε και να προβλέψουμε το ανεξέλεγκτο και μη χειραγωγήσιμο στοιχείο που την χαρακτηρίζει... κάνοντας την επικίνδυνα δελεαστική... διότι αν είναι κάτι που αξίζει μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία δεν είναι να αλλάξουμε μόνο τον κόσμο μέσω μιας πολιτικής ή πολιτιστικής επανάστασης, αλλά κυρίως να αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι τον τρόπο με τον οποίο αντικρίζουμε τον κόσμο... Ένα είναι λοιπόν το ζητούμενο. Η αιτία της Επανάστασης και η αφορμή για αυτήν να γίνουμε εμείς.

A.3. Σπάσε τη συμβατικότητα των σκέψεών σου

του Ωρίωνος

Ο σύγχρονος άνθρωπος, είτε πρόκειται για τον μαζάνθρωπο της διπλανής πόρτας, είτε για τον έχοντα ψήγματα επαναστατικής συνείδησης, έχει κυριευτεί από έναν πανικό και μια στοχαστική αγωνία, αισθήματα τα οποία τον οδηγούν στην αβεβαιότητα και τη μιζέρια. Απογοητευμένος από την τελματώδη κατάσταση της ζωής του, νιώθει πως βουλιάζει στις σκέψεις και αποφεύγει την ωμή αλήθεια. Βλέπει παντού τείχη, ορατά και αόρατα. Είναι εκεί όπου συγκρούονται ο αληθινός εφιαλτικός κόσμος της εξημέρωσης του ατίθασου ανθρώπου που επιβάλλει η αστική συμμόρφωση, με εκείνον τον οποίο έχει πλάσσει το αγνό παιδικό μυαλό του καθενός, που δεν είναι άλλος από έναν ηρωικό κόσμο εντός του οποίου επικρατεί το δίκαιο και το σπαθί του πολεμιστή που ανταμείβεται για την ανδρεία του. Είναι η οριογραμμή στην οποία ανάβει το φυτίλι της έκρηξης του νου. Είναι η εκστατική εκείνη κατάσταση στην οποία βρίσκεται το μυαλό του επαναστάτη, το οποίο υποφέρει από υπερχειλίση αδρεναλίνης και ενεργητικότητας. Είναι το ένα βήμα πριν την ολοκλήρωση των πιο ευφάνταστων σχεδίων. Είναι όταν το μυαλό τρέχει, νιώθοντας τον ίλιγγο από την πορεία προς το άγνωστο.

Ο επαναστάτης ζει στιγμές θέωσης, γίνεται ένα με τον κίνδυνο, ζει μέσα από αυτόν, τρέφεται με δράση όπως οι δαίμονες διψούν για αίμα. Θέλει να ζήσει. Τίποτα δεν είναι για εκείνον αρκετό, ώστε να τον σταματήσει. Μοναχικός καβαλάρης σαν αισθάνεται, θέλει να κάνει βίωμα τις ιδέες του. Η θολή πραγματικότητα τον κουράζει. Εκεί είναι που έρχεται η συμβατικότητα που του υπαγορεύει την αποβολή κάθε ανατρεπτικής ιδέας. Η ταπείνωση φέρνει τον εγκλεισμό του ατόμου σε μια σφαίρα ενός μικρόκοσμου, που απέχει στάδια από τον επαναστατικό ρεαλισμό, από τον ιδεαλιστικό σουρεαλισμό της τέχνης των δρόμων. Η

αποξένωση έρχεται ως καταγίδα. Η μοναξιά φαντάζει ως δίκαιη τιμωρία. Νιώθεις πως όλα βυθίζονται στο κενό. Η απομόνωση με τους υπόλοιπους ήδη κοινωνικά αποξενωμένους και λαβωμένους είναι το επόμενο στάδιο. Ο δυνατός γίνεται δυνατότερος όταν αισθάνεται ζωνηρά την μοναχικότητα. Η αίσθηση της ολότητας και της απόλυτης αυτοκυριαρχίας, η γοητεία της πληρότητας, βοηθούν τον φύσει επαναστάτη να βρει τον χαμένο εαυτό του. Είναι η ώρα του μεγάλου «όχι». Είναι η ώρα κατά την οποία τίποτα δεν μπορεί να ματαιώσει τα φωτεινά του όνειρα. Νιώθει να τον αγγίζει ένα υπέρλαμπρο φως.

Άνοιξε το παράθυρο που σε χωρίζει από τον πλαστό κόσμο της ιδιοτέλειας. Πάλεψε σαν μαχητής και σπάσε το τείχος της σιωπής. Μια ολόκληρη αρένα απλώνεται μπροστά στα μάτια σου... Τι κοιτάς; Εσένα περιμένουμε...

A.4. Φτύσε το χάπι

του Αυτόνομου Λίθου

...από αυτό του πονοκέφαλου μέχρι και αυτό των δημοκρατικών διαδικασιών και των κοινοβουλευτικών εκλογών, η καπιταλιστική στρατηγική απομυζεί κέρδος, πολλαπλάσιο του κόστους για την επένδυση στην κατασκευή του εκάστοτε χαπιού. Και αν η βιομηχανία των ναρκωτικών, αυτή των φαρμάκων ή όποια άλλη κατασκευάζει χάπια, χρειάζεται να αντιμετωπίσει τον ανταγωνισμό, τα εσωτερικά εταιρικά προβλήματα, να κάνει έρευνα αγοράς ή οτιδήποτε άλλο μπορεί μια κλαδική βιομηχανία να χρειαστεί, η δημοκρατία το μόνο που χρειάζεται είναι να επικαλεστεί την "άποψη του κόσμου", κάθε τέσσερα χρόνια φυσικά.

Η εξάρτηση των πελατών – πολιτών / υπηκόων της είναι τέτοια που δεν χρειάζεται καν διαφήμιση και προώθηση του προϊόντος. Όντας η βαρύτερη, παλαιότερη, μαζικότερη και πλέον η επικερδέστερη βιομηχανία, έχει αναπτύξει όλους εκείνους τους μηχανισμούς αθέμιτου ανταγωνισμού, προπαγάνδας, διαφήμισης και δυσφήμισης, όλα τα εναλλακτικά σενάρια επίθεσης εναντίων της και πλέον έχει πείσει ότι αποτελεί αυτοσκοπό, μοναδική, ουσιαστική, ιερή – σχεδόν θρησκευία, πραγματική και λειτουργική πολιτική πραγματικότητα. Η πειθώ της μέσω όλων των ανίερων και αντιανθρώπινων μεθόδων της, οι οποίες επιβεβαιώνουν και το ψεύτικο της ουσίας της, έχει οδηγήσει τη βούληση στην ταλάντευση ανάμεσα σε Θετικισμό και Ωφελιμισμό.

Είναι κοινό μυστικό πως η πάλη ανάμεσα σε πολιτικούς και επιχειρηματίες, βάσει της οικονομικοκεντρικής και τεχνοκρατικής διαχείρισης της πολιτικής, έχει δημιουργήσει, την πλέον βολική για το σύστημα άποψη ότι οι ιδέες πέθαναν και υπάρχουν προβλήματα που ζητούνε λύσεις. Όλες οι πολιτικές δυνάμεις χρησιμοποιούν σε δόσεις και μικροποσότητες την

νέα ρητορική. Πρέζες για την μετάλλαξη της πολιτικής ορθότητας σε ακόμα καταπιεστικότερες ρητορικές, όρους και θέσεις. Η νομική συγκάλυψη της δικτατορικής επιβολής, φανερή πλέον, με το αστικό δικαστικό σύστημα να γονατίζει μπροστά στις επιθυμίες της ιεράς εξέτασης της νέας εποχής. Τα ΜΜΕ δηλαδή προετοιμάζουν το κοινό, ώστε να αποδεχθεί με τις λιγότερες αντιδράσεις (ακόμα και να μην αντιληφθεί) τους νόμους και τις επιλογές της δικαστικής και νομοθετικής Σκύλας την οποία βιάζουν φετιχιστικά πολιτικοί και επιχειρηματίες.

Η βούληση περιορίζεται από την μικρή ηλικία μέσω της προπαγάνδας. Αντιβία, συλλογική και ατομική ευθύνη, «δημοκρατία», διάλογος, επιτροπή, ανοχή και δεκάδες άλλοι όροι συνθέτουν τον απαραίτητο αχταρμά που θα περιορίσει την βούληση και την πρωτοβουλία. Το χρονικό πλάνο κατά το οποίο η βούληση θα έχει περιοριστεί σαφώς και είναι άγνωστο. Κάνεις δεν ξέρει πώς και που και πότε θα αντιδράσει η Ελληνική μάζα. Η βούληση θα αντικατασταθεί από την δυνατότητα στην επιλογή.

Όμως την επιλογή όχι μιας πηγαίας θέσης - άποψης από έναν οργανισμό (άτομο, ομάδα, έθνος, φυλή), αλλά μίας εκ συγκεκριμένων καταστάσεων και επιλογών. Που σαφώς το σύστημα το ίδιο είναι αυτό που τις επέλεξε, ενέκρινε και επέτρεψε. Ενίοτε τις συντηρεί, μειώνει και αυξάνει, κινεί εν τέλει, με τον ίδιο τρόπο που ο θεατρίνος κινεί την μαριονέτα. Συγκεκριμένες επιλογές λοιπόν παρουσιάζονται και κάθε τι άλλο αποτελεί κατάσταση εκτός πολιτικής ορθότητας, μη ρεφορμιστική, επαναστατική, άρα αντιοικονομική ακόμα και παρανοϊκή, αντιανθρώπινη θέση.

Η επιθυμία τιθασεύεται στην ίδια της την ουσία. Αποτελεί φυσική λειτουργία να επιθυμούμε για αυτό και πρέπει να το σύστημα να την αποκόψει από τα γεννοφάσκια. Η επιθυμία θα μπει δεύτερη μπροστά στην οικονομική ευμάρεια του συνόλου, όσο πλασματική και αν είναι αυτή η πραγματικότητα, μιας και επί της ουσίας κανείς δεν ενδιαφέρεται για το σύνολο. Ούτε καν το ίδιο το σύνολο για τον εαυτό του. Σε κάθε περίπτωση η επιθυμία θα πρέπει να είναι «λογική», τεχνοκρατική, ευρέως αποδεκτή, πολιτικά ορθολογική και ποτέ μα ποτέ ριζοσπαστική, εθνικιστική και αντιυλιστική. Στην περίπτωση που η επιθυμία τείνει να εκφραστεί εθνικιστικά, το χάπι είναι η ακροδεξιά, στην περίπτωση του αντιυλισμού υπάρχει η Ορθόδοξη Εκκλησία κλπ.

Όταν και εφόσον το σύστημα μετατρέπεται σε ψυχιατρική κλινική, εγκλωβίζει στα ράντζα της το σύνολο του πληθυσμού. Όποιος πραγματικά δεν είναι άρρωστος, δεν νοσεί και αντιλαμβάνεται την κερδοφόρα μπίζνα που έχει στηθεί, έχει δύο δρόμους να ακολουθήσει. Είτε να λάβει μέρος στο παιχνίδι του συστήματος και να επιλέξει ελαφρύτερα χάπια ή θεραπείες, μέχρι και να μετατραπεί αυτός σε νοσηλευτή, είτε να χάσει τα κουλά του βαθειά μέσα στον οισοφάγο του και να ξεράσει το φαρμάκι που του έδωσαν. Μια χημική αγωγή εξαναγκασμού, επιβολής και ανάπτυξης της νωθρότητας, της ατολμίας της πολιτικής δειλίας και του αφανισμού του πολιτικού Όντος.

Και η δυνατότερη φαρμακευτική αγωγή είναι αυτή των εκλογικών διαδικασιών. Το χάπι με την μεγαλύτερη ισχύ από όλες τις χημείες και τις ναρκωτικές ουσίες. Όποιος το επιλέγει αντιλαμβάνεται ότι νοσεί. Δεν χωρούν αμφιβολίες σε καμία περίπτωση. Όποιος δεν νοσεί το ξερνάει και ξαναβρίσκει τις δυνάμεις του.

A.5. Αντίσταση πριν το τέλος...

του Αυτόνομου Λίθου

Ορισμένες φορές βλέπεις το τέλος και δείχνεις ανήμπορος να πάρεις την τύχη στα χέρια σου. Είναι κάποιες φορές που βλέπεις την κατρακύλα και αδυνατείς να βάλεις ένα φρένο. Αυτή θα μπορούσε να αποτελεί μια ενδοσκοπική ανάλυση της αδυναμίας που προβάλλει όταν χάνεται η δύναμη της συνείδησης ή λανθάνει σε μορφή αντιληπτή από εμάς τους ίδιους, αναζητώντας μανιωδώς την κατάλληλη ευκαιρία προκειμένου να αναδυθεί στην επιφάνεια των ενεργειών. Στην χρονική στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος παίρνει επί το λαϊκότερον «την τύχη στα χέρια του» και την αναγάγει σε συνειδητή πράξη. Είναι η φάση που νιώθεις ότι «πατάς γερά στα πόδια σου», όταν αισθάνεσαι ότι πατάς σε γερές και στέρεες βάσεις. Εκεί έγκειται και η ειδοποιός διαφορά των συνειδητών ατόμων εν συγκρίσει με τους ασυνειδητους οργανισμούς. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο τις περισσότερες φορές γινόμαστε μάρτυρες της λείας τέτοιων ανθρώπων από τέτοιους οργανισμούς. Είτε πρόκειται για μηχανισμούς ανώτερους της φύσης των ατόμων είτε πρόκειται για κομματικούς μηχανισμούς, εργασιακές συνθήκες, ενδοοικογενειακές ανωμαλίες και πάει λέγοντας.

Όλα αυτά μπορούν να καταταχθούν σε μικροσκοπικό επίπεδο. Αν όμως μεταθέσουμε όλα αυτά σε ένα μακροσκοπικό επίπεδο, θα δούμε ότι συμβαίνει ακριβώς το ίδιο. Ο κοινωνικός ιστός συμπεριφέρεται κατά τον ίδιο τρόπο. Η κοινωνία αδυνατεί να αναλάβει τις ευθύνες της και πολύ περισσότερο να βρεθεί ενώπιον των ευθυνών της. Δεν προλαμβάνει, διότι γίνεται εύκολη λεία του κράτους εξαιτίας της αμετροπέειάς της, αλλά τουναντίον αδυνατεί και να θεραπεύσει την αρρώστιά της. Έτσι, βρίσκονται οι επιτήδαιοι που μονίμως καιροφυλακτούν προκειμένου να αδράξουν την ευκαιρία για να αποκομίσουν πάσης φύσεως οφέλη. Κατ' αυτό τον τρόπο οδηγούμαστε στην πραγματική ομηρία της κοινωνίας σε κάθε είδους εξαρτήσεις. Οικονομικές, βιοποριστικές, ιδεοληπτικές κλπ. Είναι η πιο λιτή περιγραφή αυτής της κατάστασης της οποίας μάρτυρες είμαστε καθημερινά!

Οι εναπομείναντες συνειδητοί οργανισμοί δεν καταθέτουν τα όπλα σε καμία εποχή και σε καμία περίπτωση. Συνεχίζουν τον αδιάκοπο αγώνα τους. Τον αγώνα για μια ζωή πλήρους και αληθούς ελευθερίας. Μιας ελευθερίας ουσιαστικής και όχι υπερεκτιμημένης. Μιας

ελευθερίας ωφέλιμης για ολόκληρη την κοινωνία και όχι καταχρηστική υπέρ των ολίγων εναντίον των πολλών. Η ορθή χρήση της ελευθερίας θα υπερνικήσει κάθε φράγμα τάξεων και ενδοταξικών φραγμών.

Η αντίσταση στον σύγχρονο τρόπο ζωής έχει τον χαρακτήρα μιας συνολικής αποστροφής εις ότι αφορά όλες τις παραμέτρους της. Αν θέλουμε να ζήσουμε διαφορετικά, οφείλουμε να σκεφτόμαστε διαφορετικά, να δρούμε διαφορετικά. Να τολμάμε το αδύνατο. Να επιδιώκουμε αυτό που φαντάζει απροσπέλαστο στη σκέψη μας. Να σπάμε την κατεστημένη εικόνα και αντίληψη των πραγμάτων μέσα στο μυαλό μας. Να τολμάμε να αμφισβητήσουμε ό,τι μας έμαθε με το νταηλίκι αυτή η κοινωνία. Ξεκινώντας μέσα από την ίδια μας την οικογένεια, συνεχίζοντας μέσα στο σχολικό και ιδρυματικό περιβάλλον, καθώς μέσα στον εργασιακό μας χώρο, στις καθημερινές μας επαφές, διαδίδοντας το μήνυμά μας σε κάθε πτυχή της πραγματικότητας μας. Το μήνυμά για μια ολοκληρωτική Αντίσταση απέναντι στην ασχήμια της ζωής μας. Είναι ζήτημα πάλης μεταξύ ζωής και θανάτου. Αντίσταση λοιπόν πριν το τέλος, αντίσταση πριν το θάνατο... Υπάρχουν πολλά για τα οποία αισθανόμαστε Περήφανοι και ακόμα περισσότερα που πρέπει να υπερασπιστούμε, παραδίδοντας την σκυτάλη στους επόμενους. Έστω και αν χρειαστεί να είμαστε εμείς οι τελευταίοι και εναπομείναντες ζωντανοί, είναι ανάγκη επιβεβλημένη από την ίδια μας τη συνείδηση να μην εγκαταλείψουμε.

Πολιτική αυτονομία, αναγκαιότητα των ημερών

B.1. Εθνικισμός και Αυτονομία: μια πρώτη προσέγγιση

του Mind Terrorist

«Δεν χρειαζόμαστε "αρχηγούς". Χρειαζόμαστε απλά μια ξεκάθαρη ιδεολογική και κοινωνική γραμμή , ανθρώπους που να γνωρίζουν τι αντιπροσωπεύουμε και τι ζητάμε από αυτούς. Δεν θέλουμε ρομπότ και ούτε χρειαζόμαστε καθάρεις ελεύθερες βουλήσεις , που να πιστεύουν με κριτικό «αντιπολιτευτικό» πνεύμα στην Ιδέα , στον σκοπό μας.»

«Η αυτονομία σήμερα αποτελεί το πολιτικό μέσον για να κρατήσουμε ζωντανή την πίστη μας, για να ασκήσουμε κοινωνικό λόγο. [...] Η αυτονομία αποτελεί αποκλειστικά το πρώτο μεταβατικό στάδιο. Σε ένα ανώτερο στάδιο όλες αυτές οι αυτόνομες εθνικιστικές ομάδες θα μπορέσουν να δημιουργήσουν μέσα από τους εκπαιδευτικούς χώρους, τα εργοστάσια, τις ομάδες κοινωνικής παρέμβασης, έναν πολιτικό πλέον φορέα, ο οποίος καθώς και τα μέλη του έχουν "ψηθεί" στον αγώνα , ο καθένας στην "ειδικότητα" του θα έχει πολιτικό πρόγραμμα.»

Περιοδικό "Αντίδοτο", τεύχος 16 - Οκτώβριος 1988

«Η θέλησή μας για συμμετοχή σε μια ανατρεπτική διαδικασία – γιατί αυτό είναι – μας επιτρέπει να βιώνουμε τις δικές μας στιγμές ελευθερίας μέσα στις "αυτόνομες ζώνες". Έχοντας ξεκαθαρίσει ότι ζούμε σε συνθήκες καταπίεσης, πρόκειται για ένα εκρηκτικό γεγονός. Με δεδομένη μάλιστα μια κοινωνία που βράζει, έστω και αν δεν εκδηλώνεται, δεν μπορούμε παρά να πούμε ότι είμαστε σπύρτο στην μπαρουταποθήκη του συστήματος. Άρα το πιο σημαντικό στην υπόθεσή μας, είναι το να φροντίσουμε να αποκτήσουμε την κρίσιμη μάζα "εκρηκτικών υλικών" που θα ανατινάξει τελικά τα θεμέλια του συστήματος. Η ελευθερία όμως, ποτέ δεν ήταν λόγος. Ήταν πράξη. Και εκεί ακριβώς πρέπει να μεταφερθεί η πεμπουσία της ύπαρξής μας. Στην δράση. Στην πολύμορφη, ανατρεπτική και νεωτεριστική δράση.»

«Όσοι συμμετέχουν στους εκάστοτε χώρους είναι απαραίτητο να διακατέχονται από την ειλικρίνεια και τη θέληση για αυτό που κάνουμε και όχι από προσωπικές ματαιοδοξίες και εγωισμούς. Μέσα από τις ομάδες αυτές όλοι θα δημιουργούμε ελεύθερα και θα

υποστηρίζομαστε, όλοι θα ενισχύουμε την εθνικοεπαναστατική έκφραση. Όλοι ξεχωριστά, αλλά και όλοι μαζί. Αυτόνομα. Αν ο καθένας από εμάς στο περιβάλλον του προτάσσει τον εαυτό του μονάχα σαν παράδειγμα και βάζει το φυτίλι της Αντίστασης, αν στους δημιουργικούς μας χώρους προσφέρουμε πραγματικά έργο, τότε κάτι δυνατό είναι σίγουρο πως πρόκειται να γίνει.»

Ediktyo.gr, Νοέμβριος 2009

Έχει διατυπωθεί η καλοπροαίρετη απορία, μέσω emails, διαδικτυακής κουβέντας αλλά και ανάλογων συζητήσεων στο φιλικό και συντροφικό μας περιβάλλον, για το αν η ιδεολογία που πρεσβεύουμε συνάδει με τις πρακτικές μας, ή καλύτερα για το αν η επιλογή του να δρα κανείς αυτόνομα με ό,τι αυτό συνεπάγεται, έχει να κάνει με το ότι έχει το δικαίωμα να αυτοαποκαλείται και Εθνικοσοσιαλιστής. Επειδή σαφώς και το ζήτημα της αυτονομίας μας αφορά, θα θέλαμε να διευκρινίσουμε κάποια πράγματα προς κάθε ενδιαφερόμενο, ειδικά μάλιστα σε κάποιους που μέσα από συνεντεύξεις και άρθρα στοχοποίησαν κόσμο ο οποίος επέλεξε να κινηθεί αυτόνομα και ευθέως έθεσαν ζητήματα για την αυτονομία ως στάση νου και δράσης.

Επειδή λοιπόν καθένας μπορεί να νομίζει πως κατέχει κάποιου είδους μονοπώλιο σε αξίες, ιδέες και όρους, να γράφει και να λέει ό,τι πραγματικά θέλει, στο ύφος που θέλει (ξέρετε η ελληνική γλώσσα είναι τόσο πλούσια που κάποιος μπορεί να παρουσιάζει μια μικρή ομάδα με μηδαμινή κοινωνική επιρροή σαν τους σωτήρες του σύμπαντος) θα θέλαμε να σταθούμε με τη σειρά μας σε κάποια από τα στοιχεία που μας χαρακτηρίζουν, χωρίς τη διάθεση να «κατηχήσουμε» (άλλωστε στον χώρο μας είναι πολλοί όσοι κατέχουν ένα σχετικό διδακτορικό μετά την πολύχρονη τριβή τους με το αντικείμενο, όλοι κριτές και λίγοι οι ταπεινοί). Επιλέξαμε να κινηθούμε χωρίς αρχηγούς συνειδητά και το θα το αναφέρουμε ξεκάθαρα, όπως άλλωστε και το σκεπτικό μας, σε αρκετά σημεία του έργου αυτού. Αυτό δε σημαίνει φυσικά ότι είμαστε αναρχικοί ή «ρεμπέτ ασκέρη», ούτε βαλτοί για να «υπάρξει δαιμονοποίηση του εθνικιστικού χώρου από τον αστικό τύπο». Η εποχή των «εθνοσωτήρων», των «ηγετών», των ψευτοπειθαρχιών του φαίνεσθαι, αλλά λιγότερο του είναι, έχει περάσει πια και αποτελεί κάτι το ξεπερασμένο. Αντιθέτως μάλιστα, πιστεύουμε στην οριζόντια ιεραρχία μέσα σε ένα σύνολο - ομάδα ανθρώπων, η οποία θεωρούμε ότι εξασφαλίζει μέσα από ένα ευέλικτο σχήμα την καλύτερη συνεννόηση και προάγει την κατανόηση - επικοινωνία και πιστεύουμε ότι κατ' αυτό τον τρόπο εξασφαλίζεται η αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση ζητημάτων που προκύπτουν. Μια μικρή καταρτισμένη ομάδα Συναγωνιστών μπορεί να επιτύχει μέσω ενός τέτοιου συστήματος οργάνωσης ό,τι ίσως δεν μπορεί μια μεγαλύτερη στην οποία κυριαρχούν οι χαλαροί δεσμοί και η δύσκαμπτη ιεραρχία. Επιπλέον μέσα από τη

συνεχιζόμενη τριβή των μελών της ενισχύονται οι συντροφικοί δεσμοί και η θέληση - κίνητρο για βελτίωση. Πάνω απ' όλα όμως ο κάθε Συναγωνιστής αντιμετωπίζεται ως μονάδα και όχι ως αναλώσιμο είδος, ως υπαρκτή προσωπικότητα που μόνος του ακόμα, σαν παράδειγμα και πρότυπο μέσω της ίδιας της ζωής του, είναι ικανός να γίνει φορέας των Ιδεών που πρεσβεύει και ενσαρκωτής της Κοσμοθεωρίας του Εθνικού Σοσιαλισμού.

Έχουμε το δικαίωμα να επεξεργαζόμαστε, να σκεφτόμαστε, να αναθεωρούμε όπου χρειάζεται, να προτείνουμε και γενικώς να καινοτομούμε. Δεν αντιμετωπίζουμε την Ιδεολογία μας σαν κάτι το στατικό, ακίνητο, συνεχώς προσκολλημένο σε παλιότερες δεκαετίες, συμβολισμούς και ανάλογες σημειολογίες, αλλά ανανεώνουμε τη διάστασή της. Όρια δεν υπάρχουν για εμάς, όρια υπάρχουν για κλειστά μυαλά και μάτια, που σκέφτονται και βλέπουν μονάχα το να σώσουν τη δική τους παρτίδα.

«Εθνικιστές με κουκούλες; Γιατί δε βγάζετε στη φόρα τα πρόσωπά σας; Ντρέπεστε για τις ιδέες σας;» Όχι, και ίσα ίσα είμαστε περήφανοι. Η κουκούλα - όποτε κριθεί σκόπιμο να χρησιμοποιηθεί - εκτός της συμβολικής διάστασης και συνάφειάς της με την συνειδητή ανωνυμία, προσφέρει αυτοπροστασία, που είναι ιδιαίτερα σημαντική στην εποχή του απόλυτου ελέγχου των ηλεκτρονικών συστημάτων ασφαλείας αλλά και των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Συμβολίζει επίσης την εχέμυθη δράση, επέκταση της οπτικής της ατομικής λύσης. Από κει και πέρα, είμαστε οι πρώτοι που θα δείξουμε τα πρόσωπά μας σε μια υγιή κοινωνία, αυτοί που άλλωστε τα δείχνουν καθημερινά στο περιβάλλον εργασίας τους και σε οποιονδήποτε χρειαστεί.

«Χρειαζόμαστε αντιγραφείς των αναρχικών;» Σίγουρα όχι. Υπάρχει άλλωστε μεγάλη διαφορά από τη μιζέρια και τον μηδενισμό που προβάλλουν τα καλοχαϊδεμένα παιδιά του συστήματος με τις πλάτες βουλευτών, δικηγόρων, καναλαρχών, καλλιτεχνών και λοιπών μεγαλοαστών. Υπάρχει χάος που μας χωρίζει με αυτούς, ξεκινώντας από τις Αξίες και τα Ιδανικά που μας συντροφεύουν και καταλήγοντας στον κόσμο που θέλουμε. Πώς θα μπορούσαμε άλλωστε να μιμηθούμε κάτι το οποίο τόσο στη χώρα μας όσο και στο εξωτερικό στερείται υποτυπώδους έστω ποιότητας και επιρροής αναλογικά με την υπερπροβολή του από τα ΜΜΕ;

«Τι επιδιώκουν τελικά οι Αυτόνομοι;» Δεν υπάρχει κάποιος απώτερος σκοπός, κάτι που να κρύβεται πίσω από εμάς. Ο στόχος μας είναι η πολύμορφη, εναλλακτική και ανατρεπτική δράση, ώστε απ' ενός να δώσουμε άλλη διάσταση στον εγκλωβισμένο Εθνικισμό, απ' ετέρου να αφυπνίσουμε από το δικό μας μετερίζι όσους περισσότερους νέους - και όχι μόνο - μπορούμε. Όσο για τις «εθνικοσοσιαλιστικές πρωτοπορίες,» αυτά είναι παραμύθια για αφελείς.

B.2. Τι σημαίνει ο όρος «Αυτονομία»

Η λέξη προέρχεται από το «αυτός» δηλ. «εγώ» και τον «Νόμο». Σημαίνει ότι εγώ καθορίζω τους νόμους ιδεολογικούς – πολιτικούς, ότι εγώ οριοθετώ κοινωνικά δίχως κατ' ανάγκη να έχω πολιτική ή κομματική οργάνωση ή εκπροσώπηση. Δηλαδή μπορώ να κινηθώ στο επίπεδο του πανεπιστημίου, των συνδικάτων, της γειτονιάς και της περιοχής, του αθλητισμού, της τέχνης και κουλτούρας, του σχολείου, της οικολογίας, «μεμονωμένα», αυτόνομα χωρίς να με περιορίζει αυτή στην άσκηση του «λόγου» μου. Είναι αναγκαίο αυτό; Όχι μόνο είναι αναγκαίο αλλά είναι και το μόνο ρεαλιστικό κάτω απ' τις σημερινές συνθήκες. Σήμερα, προς το παρόν, τα κόμματα και οι οργανώσεις είναι απάτη. Δεν προσφέρουν τίποτα περισσότερο από μια εκτόνωση. Μια λεκτική επαναστατική γυμναστική. Αντίθετα μια αυθόρμητη ανένταχτη οργάνωση εθνικιστών σ' επίπεδο πανεπιστημίου ή κοινωνικής ομάδος έχει να προσφέρει πάρα πολλά. Ένας ελεύθερος κοινωνικός συνδικαλισμός σ' όλες τις πτυχές της δημόσιας ζωής θα δώσει φερεγγυότητα στον πολιτικό μας λόγο. Αυτόνομες κοινωνικές επιτροπές βάσεως, να τι μας λείπει. Χωρίς την κομματική ταμπέλα, μ' ένα κατάλληλο ρεαλιστικό ριζοσπαστικό λόγο, μπορούμε να ελέγξουμε και να καθοδηγήσουμε πολλές πολιτικές εξελίξεις.

Δεν θέλουμε ρομπότ και ούτε χρειαζόμαστε καθάριες ελεύθερες βουλήσεις, που να πιστεύουν με κριτικό «αντιπολιτευτικό» πνεύμα στην ΙΔΕΑ, στον σκοπό μας.

Δεν έχουμε δόγματα αλλά αρχές. Οι αρχές μας περιλαμβάνουν μια διαλεκτική τριαδική ενότητα η οποία είναι :

- α) Κατοχύρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και πολιτιστικής ουδετερότητας του κάθε έθνους.
- β) Σοσιαλιστική οικοδόμηση του κράτους και των κοινωνικών δομών της πολιτείας.
- γ) Οργανική συνοχική και αλληλοδιείσδυση μεταξύ κράτους - λαού - πολίτη.

Μέσα σε συνθήκες πλήρους κοινωνικού δαρβινισμού που επικρατούν στον σημερινό «εθνικιστικό» χώρο, όποια αυτόνομη ομάδα καταφέρει να περάσει τις ιδέες της, την πολιτική της αυτή θα διαμορφώσει και τις προϋποθέσεις ανάπτυξης του κινήματος μας.

Η αυτονομία αποτελεί αποκλειστικά το πρώτο μεταβατικό στάδιο. Σε ένα ανώτερο στάδιο όλες αυτές οι αυτόνομες εθνικιστικές ομάδες θα μπορέσουν να δημιουργήσουν μέσα από τους εκπαιδευτικούς χώρους, τα εργοστάσια, τις ομάδες κοινωνικής παρέμβασης, έναν πολιτικό πλέον φορέα, ο οποίος καθώς και τα μέλη του έχουν «ψηθεί» στον αγώνα, ο καθένας στην «ειδικότητα» του θα έχει πολιτικό πρόγραμμα. Οι προσανατολισμοί του εθνικιστικού κινήματος πρέπει να είναι σε καθαρά κοινωνικά θέματα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει πως δεν μας ενδιαφέρουν τα εθνικά (Κυπριακό, Βορειοηπειρωτικό, Μακεδονικό). Απλά τότε και μόνο τότε θα μας πλησιάσει ο κόσμος, όταν δει ότι οι λύσεις που του προσφέρουμε εμείς, οδηγούν σε μια διέξοδο τα προβλήματα του.

Πρέπει να πείσουμε το λαό ότι εμείς είμαστε κάτι το διαφορετικό σε σχέση με το κομματικό καπιταλιστικό κατεστημένο. Πρέπει να πειστεί ο λαός ότι αν ακολουθήσει το δικό μας δρόμο δεν θα προδοθεί, δεν θα χρησιμοποιηθεί για να πάρουμε απλά την εξουσία, και να συνεχίσουμε την δυναστεία του κεφαλαίου και της παρασιτοκρατίας με άλλη μορφή. Κάτω από τις σημερινές συνθήκες καμιά ομάδα δεν φαίνεται να μπορεί να εκπληρώσει αυτούς τους στόχους. Και αυτό ίσως γιατί ο νέος εθνικισμός τώρα προσπαθεί να ορθοποδήσει μακριά από φαντάσματα, τις καταστάσεις και ιδέες του παρελθόντος. Οι Εθνικιστές είναι καιρός πλέον να ασχοληθούν σοβαρά με τα προβλήματα και τις ανάγκες του λαού. Η σημερινή κοινωνία μας δεν έχει ανάγκη από φιλοσόφους αλλά από πολιτικούς στρατιώτες και κοινωνικούς επαναστάτες. Έχει ανάγκη από έργα και όχι από λόγια.

Περιοδικό «Αντίδοτο», δέκατο έκτο τεύχος, Οκτώβρης 1988

B.3. Όπλο μας η Δημιουργικότητα

του Αυτόνομου Λίθου

Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που μπορεί να κάνει μια ομάδα ανθρώπων που έχει ως στόχο την διάδοση ενός συνόλου ιδεών, προτάσεων και θέσεων, δηλαδή μια πολιτική ομάδα, είναι να κάνει επαναλαμβανόμενη χρήση της ρητορικής, των πολιτικών μεθόδων και των επιχειρημάτων της. Ένα endless loop, όπως λένε και στην πληροφορική. Το αποτέλεσμα σε βάθος χρόνου θα είναι καταστροφικό. Για αυτό και η ανανέωση της όλης πολιτικής Στρατηγικής είναι επιβεβλημένη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι συνεχείς κυβερνητικοί ανασχηματισμοί. Σίγουρα μια τέτοια, βαλτώδης κατάσταση δείχνει έλλειψη συγχρονισμού με την σημερινή πολιτική ανάγκη η οποία πηγάζει από την πολιτική νοημοσύνη της κοινωνίας, την πολιτική στρατηγική που έχει ο πολιτικός κόσμος και τις πολιτικές μεθόδους / τακτικές που υιοθετούν οι πολιτικοί μηχανισμοί. Δείχνει εμμονή σε συγκεκριμένα μοτίβα, συγκεκριμένες καταστάσεις και έλλειψη ιδεών. Όλα τους απαρχαιωμένα εν τέλει, ικανά να μετατρέψουν την πολιτική δύναμη σε αρτηριοσκληρωτικό δεινόσαυρο. Αποτελεί σίγουρα απόδειξη μειωμένων αντανεκλαστικών ως προς τις ανάγκες / αντιδράσεις της κοινωνίας. Κάθε τέτοια κατάσταση, δημιουργεί ολοένα και βαθύτερη στασιμότητα, η οποία ενισχύεται από διάφορες άλλες καταστάσεις - συνιστώσες πχ. αποχώρηση ικανών μελών, με τελικό αποτέλεσμα την γραφικότητα και την ένταξη στο πολιτικό περιθώριο. Όσο υγιείς, αγνές και ιδεαλιστικές προθέσεις και εάν υπάρχουν.

Ένας πολιτικός παγετώνας που δεν αφήνει τίποτα να εξελιχθεί στον πολιτικό χώρο που έχει σκεπάσει, μπορεί να δημιουργηθεί για διάφορους λόγους. Πέραν των πολιτικών κινήσεων που χρήζουν ιατρικής και αστυνομικής αναλύσεως πχ. κόμματα παιδόφιλων, λεσβιών, σατανιστών, ναρκομανών και λοιπόν γελοιοτήτων, καθώς επίσης και κομμάτων που λειτουργούν ως αναχώματα άρα εκ φύσεως δημιουργήθηκαν για να είναι στάσιμα και μη αποδοτικά, ένας πολιτικός σχηματισμός (ακομμάτιστος ή μη) μπορεί να αναλωθεί στην επανάληψη δράσης / λόγου και για λόγους οικονομικούς - έλλειψη πόρων -, για ιδεολογικούς λόγους και δογματισμούς πχ. άκρα αριστερά, για λόγους ενοχής σχετικά με το πολιτικό του παρελθόν (χούντα), για λόγους ανούσιας εμμονής σε θεσμούς που έχουν χαθεί πχ. βασιλεία, θεσμούς που δεν μπορούν να φέρουν ουσιώδη άποψη για τα καθημερινά προβλήματα πχ. θεοκρατικές πολιτικές απόψεις, για λόγους εκμετάλλευσης από πρόσωπα και ευρύτερες πολιτικές παρατάξεις και φυσικά ένεκα πλήρους απουσίας διαδικασίας ανάδειξης και αποδοχής εκείνων των προσώπων και των ενεργειών που τουλάχιστον θα επέφεραν την παύση της συντηρητικής κατάστασης. Σε κάθε περίπτωση οι αντίπαλες πολιτικές δυνάμεις (βλέπε σύστημα), υποβοηθούν, τροφοδοτούν, προάγουν και επιθυμούν αυτήν την καθίζηση. Άλλοτε μάλιστα (ίσως και στον εθνικιστικό χώρο) η κατάσταση αυτή είναι αποτέλεσμα και μόνο του συστήματος (αλλά έχουν και οι μετέχοντες τον "χώρο" ευθύνη). Η ανικανότητα λοιπόν της πολιτικής δύναμης να συγχρονιστεί στις κατάλληλες συχνότητες της κοινωνίας είναι προς όφελος όλων των άλλων πολιτικών χώρων και αποτελεί ευκαιρία μεμονωμένων ατόμων να την χειραγωγήσουν, να την μετατρέψουν σε "μαγαζί" τους, να ηρωοποιούν στο εσωτερικό του "χώρου" τον εαυτό τους, ακόμα και να βγάλουν χρήματα. Τις τελευταίες δεκαετίες είδαμε πλείστα όσα παραδείγματα εκμετάλλευσης τέτοιων πολιτικών χώρων, εις βάρος των οποίων άνθρωποι πούλησαν βιβλία (και δεν εννοώ τα βιβλιοπωλεία αλλά τα τηλεβιβλιοπωλεία), μετατέθηκαν σε άλλους πολιτικούς σχηματισμούς (άσχετους με την έως τώρα ιδεολογία τους), απέκτησαν φήμη ικανοποιώντας έναν εσωτερικό τους ψυχισμό κλπ. Η συντήρηση αυτή, είτε είναι προϊόν εσκεμμένου σχεδιασμού, είτε κακή συγκυρία, είτε οτιδήποτε άλλο, αποτελεί καρκίνωμα που όλοι έχουν χρέος να προσπαθήσουν να ξεριζώσουν.

Ένας χώρος που πάσχει σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό από τα ως άνω, έχει την δυνατότητα να ανατρέψει την συντηρητική του παθογένεια, εξασφαλίζοντας τουλάχιστον την επιβίωσή του, με την χρήση της δημιουργικότητας. Ένας μικρός, ικανός πυρήνας ατόμων, μπορεί να μετατραπεί σε πολιτικό πολλαπλασιαστική δύναμειν και να φέρει αποτελέσματα ουσίας, που έτσι και αλλιώς θα αποτελούν καινοτομία στο επαναλαμβανόμενο τοπίο. Η συνοχή, η ανιδιοτέλεια, η φαντασία, η συλλογική εργασία και η προσωπική κατάθεση χρόνου και ενέργειας (και όχι μόνο), θα αποτελέσει την κατάλληλη "γεννήτρια" δημιουργικότητας και πολιτικής έκφρασης, ώστε να έρθει σε αντιπαράθεση με τα πολιτικά μέσα των υπολοίπων δυνάμεων. Εκεί δεν επιθυμεί κανείς την δημιουργία ενός ρεφορμιστικού λόγου, μιας

απολογητικής ρητορικής (σχετικά με το παρελθόν) ή ενός στείρου "αντιπολιτευτικού" στόχου. Εκεί είναι που πρέπει να γίνουν οι απαραίτητες κινήσεις με σκοπό την επαναφορά του επαναστατικού στοιχείου, στο εσωτερικό της ασθενούς πολιτικής δύναμης. Η καινοτομία, οι νέες πολιτικές τακτικές, η ριζική αλλαγή στο σύστημα ιεράρχησης και διοίκησης, στο σύστημα αποφάσεων, στο target group που απευθύνεται, θα αποτελέσουν μια εσωτερική επανάσταση στον πολιτικό χώρο. Όχι νεκρανάσταση ενός πολιτικού κόμματος ή οργάνωσης, αλλά αναδημιουργία ενός πολιτικού χώρου με δεδομένες ιδεολογικές θέσεις. Η ριζοσπαστικοποίηση, η αντιδραστικότητα και η ανανέωση αυτή δεν σημαίνει ή μάλλον δεν πρέπει να σημαίνει παρέκκλιση από τους ιδιαίτερους ιδεολογικούς στόχους. Δεν αλλάζει ιδέα ή δεν εντάσσεται σε άλλη θέση του πολιτικού χάρτη (στην περίπτωση των εθνικιστών δεν επιθυμούμε θέση στον χάρτη). Αλλάζει με στόχο την διεξαγωγή μιας εσωτερικής επαναστατικής διαδικασίας, αυτοκάθαρσης, αναδιοργάνωσης και ανασυγκρότησης. Τόσο συλλογικά, όσο και ατομικά. Δεν χωράνε μπαλώματα, πρόχειρες και προσωρινές λύσεις, ούτε φυσικά άρνηση της ιστορικής πραγματικότητας του χώρου.

Εκεί λοιπόν είναι και ένα ακόμη κρίσιμο σημείο. Η επαναστατικότητα και ο αντιδραστικός οργανισμός θα φέρει σε σύγκρουση, τους ανήσυχους με όλους όσους κέρδιζαν από την κατάσταση αυτή. Οι κερδοσκόποι και οι έμποροι του πολιτικού χώρου θα έχουν κάθε λόγο να συμμαχήσουν ακόμα και με τους φυσικούς τους αντιπάλους. Θα λησσοφορήσουν, θα κινήσουν όλα εκείνα τα μέσα που θα έχουν ως στόχο είτε να βλάψουν την ομάδα που αντέδρασε, είτε να περισώσουν ένα κομμάτι από το βιλαέτι τους, είτε να αποσπάσουν ένα σύνολο υποστηρικτών δημιουργώντας κατά κάποιο τρόπο μια σέκτα. Θα επιμείνουν στον συντηρητισμό τους και την ιδεολογική μεθοδολογία τους, ισχυριζόμενοι ακόμα και την... αλάνθαστη γνώμη τους η οποία συνοδεύεται και από πλούσια... εμπειρία... Διαρκείς και ακλόνητος στόχος τους η διατήρηση του όποιου οφέλους τους, έλλειψη προφανώς αγνών ιδεολογικών κινήτρων, αλλά ακόμα και λόγω μιας (κατά κάποιο τρόπο αγνής) προσήλωσης στην προηγούμενη κατάσταση, ελπίζοντας σε μια ...αποδοχή του συντηρητικού λόγου από τον κόσμο, μάλλον... δια μαγείας. Η επιτυχία της ενέργειας αυτής εξαρτάται από ένα σύνολο παραγόντων κυριότεροι εκ των οποίων μπορούν να θεωρηθούν η ταχύτητα, η ισχύς, η διάρκεια, η αντοχή και η αποφασιστικότητα.

Η ταχύτητα με την οποία η δημιουργικότητα θα κάνει την εμφάνισή της στο εσωτερικό, κρίνεται από την κατάσταση που έχει η ομάδα να αντιμετωπίσει μέσα στον πολιτικό χώρο, καθώς επίσης και από τα μέσα που επέλεξε να διαθέσει στην δράση της πχ μόνο έντυπο υλικό, τον αριθμό των ατόμων που μετέχουν και την πρακτική ικανότητα του κάθε δημιουργικού ανατροπέα, να καινοτομήσει και να δώσει νέα πνοή στους συντρόφους του. Να αφυπνίσει τους συναγωνιστές του. Επίσης πρέπει να είναι τέτοια ώστε οι δυνητικοί αντίπαλοι να μην μπορέσουν να αντιληφθούν άμεσα τις τρέχουσες αλλαγές, ενώ πρέπει να δοθεί

έμφαση στο να μην θεωρηθούν πολιτικοί προδότες οι μετέχοντες στην αλλαγή, από τους φιλικά προσκείμενους στον "χώρο".

Η ισχύς θα πρέπει να είναι τέτοια ώστε να ξυπνήσει και να εντυπωσιάσει τους υποστηρικτές του χώρου, να μην θεωρηθεί "πυροτέχνημα" και να εμβολίσει άμεσα τα όποια φράγματα. Να συμπαρασύρει με την ορμή και το πάθος της όλους όσους την επιζητούν εδώ και χρόνια.

Η διάρκεια εξαρτάται, θα μπορούσαμε να πούμε, από το μέγεθος του πολιτικού χώρου, την παιδεία του πολιτικού χώρου, τους πόρους της δημιουργικής ομάδας και την ιδεολογική τους πίστη. Η αλλαγή εάν κρατήσει περισσότερο από ότι απαιτεί η πραγματικότητα, μπορεί να θεωρηθεί αποτυχία, προδοτική ενέργεια κλπ. Η διάρκεια πρέπει να είναι συγκεκριμένη και φυσικά αυτό θα προκύψει μετά από συλλογική ανάλυση.

Η αντοχή πρέπει να είναι τέτοια ώστε να ξεπεράσει τα εμπόδια εχθρών και μη, να ξεπεράσει τις όποιες αδυναμίες λόγω ανυπαρξίας εμπειρίας και να μην παρεκκλίνει η ομάδα από τους πρωταρχικούς και ιδεολογικούς της λόγους. Η πίστη του κάθε ανατροπέα στο έργο του, είναι καθοριστικής σημασίας.

Η αποφασιστικότητα αφορά την πραγματική αγάπη των μελών για συμμετοχή σε μια τέτοια ενέργεια. Οι "αλεξιπτωτιστές" και οι πλακατζήδες, πρέπει να απομακρυνθούν έγκαιρα. Η ενέργεια την οποία θα προσφέρει το κάθε άτομο δεν πρέπει ποτέ να την λησμονήσει. Επίσης θα πρέπει να αποδειχτεί και να επιβεβαιωθεί η δίκαιη και αμερόληπτη πρόθεση των μετεχόντων την αναδημιουργία, ώστε να μην θεωρηθούν ύποπτοι από τους συντρόφους τους.

Η ωραία αισθητική, ο νεωτερισμός, το χιούμορ, η ποσότητα αλλά πολύ περισσότερο η ποιότητα των λύσεων που μπορεί να προτείνει ένας δημιουργικός "χώρος", μπορούν να εξισορροπήσουν την διαφορά που υπάρχει με χώρους που έχουν μεγάλους οικονομικούς πόρους πχ. αναρχικοί. Μια τέτοια έκρηξη δημιουργικότητας, ενέργειας, καλής πρόθεσης και μοντέρνου λόγου, μπορεί να μετατραπεί σε ραγδαία αναπτυσσόμενο ιό. Μικρές αυτόνομες ομάδες που μετέχουν στα κοινά των περιοχών τους, προτείνουν λύσεις σε προβλήματα, έχουν την εμπιστοσύνη των συμπατριωτών τους, μπορούν να φέρουν αποτελέσματα πολλαπλάσια ακόμα και εκείνων που έφεραν οργανισμοί και κόμματα. Αποτελούν σε κάθε περίπτωση καινοτομία κυρίως διότι φέρουν εθνικιστικό λόγο που έως τώρα δεν υπήρχε σε αυτή την μορφή. Έτσι και αλλιώς η κοινωνία οδεύει προς την ήττα των πολιτικών και την επικράτηση των επιχειρηματιών. Απαιτούν οι καιροί την δημιουργία εναλλακτικών μορφών πολιτικού αγώνα. Αυτόνομες ομάδες, σωματεία, πρωτοβουλίες και οργανωμένες κινήσεις πολιτών μπορούν να φέρουν αποτελεσματικότερες λύσεις και ουσιαστικότερους προβληματισμούς στην κοινωνία από κάθε άλλη προσπάθεια που θα απαιτεί οικονομικούς πόρους μεγάλου μεγέθους.

Η χρήση του διαδικτύου, της νέας τεχνολογίας, η εμπειριστατωμένη μελέτη των κοινωνικών ζητημάτων οφείλουν να μουν πάνω από παραδοσιακούς και δογματικούς ιδεολογικούς

στόχους. Η εναρμόνιση με τα σύγχρονα κοινωνικά δρώμενα και η προσέγγιση των ομοεθνών μας μπορεί να γίνει με τέτοιες ευέλικτες και εναλλακτικές ομάδες/συλλογικότητες. Έντυπα, ιστοσελίδες, ιστολόγια, συμμετοχές σε δημόσιες συζητήσεις και τοπικές εκδηλώσεις, αποτελούν δομές τις οποίες πρέπει ένας δημιουργικός χώρος να δημιουργήσει.

Η ανυπαρξία "ζωτικού χώρου" αποτελεί ουσιαστικό πρόβλημα. Ένας πολιτικός και ιδεολογικός κόσμος που δεν έχει κάποιον τέτοιο ζωτικό χώρο, οφείλει να αναπτύξει την στρατηγική εκείνη και να πράξει τις ενέργειες που θα του αποδώσουν ένα ζωτικό χώρο *μαζικής παραγωγής πολιτικού έργου*. Πραγματικότητα λοιπόν αποτελεί, πως ένας τέτοιος χώρος μπορεί να δημιουργηθεί μόνο μέσω μιας πραγματικά επαναστατικής διαδικασίας. Είναι απαραίτητη ζωτική ανάγκη η πραγματοποίηση μιας τέτοιας αναζήτησης ζωτικού χώρου. Πρέπει να αποκτηθεί λοιπόν μια ελευθερία δράσεως για το κίνημα μέσω αυτής της επαναστατικής και δημιουργικής, ας πούμε, εξέγερσης. Όπως θα αναφερθεί και αργότερα λοιπόν: "Αυτός ακριβώς είναι και ο ρόλος των "προσωρινών αυτόνομων ζωνών". Να διασφαλίζουν μια "προσωρινή" έστω αίσθηση ελευθερίας. Αν διασφαλίσουμε αυτό, διασφαλίζουμε στον χρόνο, τον απαραίτητο "ζωτικό χώρο" που δεν μπορούμε να έχουμε στον χώρο."

Σκοπός της δημιουργικής αναδημιουργίας των αυτόνομων εθνικιστών, είναι η ανάπτυξη μιας νέας μεθόδου δράσης και πολιτικής σκέψης. Η αποκοπή πολιτικών πρακτικών που φαντάζουν πρωτόγονες πλέον και φυσικά όχι η διάσπαση και κατακερματισμός του εθνικιστικού τοπίου. Η εναλλακτική δράση και ο αυτόνομος μηχανισμός, μπορούν να επιφέρουν μια μαζικότερη συμμετοχή νέων στο κίνημα μας και ένα νέο πρίσμα, μέσω του οποίου θα αναλύονται τα ρεαλιστικά προβλήματα της κοινωνίας. Η πολιτική ιστορία έχει αποδείξει πως οι αποφασισμένες και δημιουργικές πολιτικές ομάδες, έχοντας αγνές και γνήσια ιδεολογικές προθέσεις και κινητήριες θέσεις, επιφέρουν αποτελέσματα πολύ κοντά στους οριστικούς τους στόχους ακόμα και δίχως τους κατάλληλους πυλώνες συντήρησης (χρήμα - ζωτικοί χώροι).

Η δημιουργία ενός αυτόνομου και ελεύθερου ζωτικού χώρου, πρέπει και μπορεί να συνοδεύεται από έναν αυτόνομο και "ελεύθερο ζωτικό κόσμο". Η δημιουργία δηλαδή υποδομών που υπάρχουν στην κοινωνία και στους οποίους δεν μπορούμε να έχουμε πρόσβαση. Μπορούμε λοιπόν να επωφεληθούμε του διαδικτύου και να δημιουργήσουμε δικά μας κανάλια, ιστοσελίδες, ομάδες σελίδων κοινωνικής δικτύωσης, να συγκροτήσουμε ομάδες με δημοσιογραφικό ρόλο, να παρουσιάσουμε την πραγματικότητα δίχως τα διαβρωτικά φίλτρα των ΜΜΕ, να οργανώσουμε κοινωνικές εκδηλώσεις, πολιτικές συζητήσεις κλπ. Όλα αυτά και πολλά άλλα, μπορούν να πραγματοποιηθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να φέρουμε κοντά και τον ποιο επιφυλακτικό ομοεθνή μας. Οι μηχανισμοί αυτοί που προαναφέραμε αλλά και όλοι αυτοί τους οποίους μπορούμε γενικότερα να βρούμε, θα μας βοηθήσουν να

αντισταθμίσουμε την προπαγάνδα που δεχόμαστε και μας έχει παρουσιάσει ακόμα και ως ψυχωτικούς δολοφόνους!

Μια τέτοια συλλογική διαδικασία αναδημιουργίας θα καταφέρει ένα σύνολο νέων καταστάσεων σε πολλές εκ των οποίων ίσως να μην ήμαστε και συνηθισμένοι. Αν μη τι άλλο θα μας προσδώσει κύρος, πολιτική ισχύ και φυσικά θα μας αναζωογονήσει και θα μας προσφέρει απλόχερα εμπειρία. Η αυτομόλυνση μας με τον "ιό" της δημιουργικότητας, δεν είναι σαφώς μια εύκολη διαδικασία. Απαιτεί την ουσιαστική κατανόηση του στόχου από ένα ενεργητικό κομμάτι των εθνικιστών ώστε να μπορέσει να λάβει της κατάλληλη "ηλεκτροδότηση" που θα μεταδώσει την κατάλληλη κινητική ενέργεια. Ο καθένας από εμάς μπορεί και πρέπει να αναλάβει την διεξαγωγή μιας δημιουργικής κατασκευής. Η απλότητα η μη δεν έχει τόση σημασία όσο η προσπάθεια και η συμμετοχή. Επί συνόλου μια τέτοια "εκστρατεία" μπορεί δυνητικά να αποτελέσει ένα σύνολο διεργασιών, αυτόνομων πράξεων που συντελούν στην δομή ή την δομική ύλη ενός νέου εθνικιστικού κινήματος.

Ο πολιτικός μας χώρος χόρτασε από δογματισμούς, διοικητές και αρχηγούς, στατικές, γραφικές και παλαιομοδίτικες καταστάσεις. Οι καιροί, η κοινωνία, οι πολιτικές διαδικασίες και οι οικονομικές αλλαγές ορίζουν την στρατηγική μας. Οι Ευρωπαίοι σύντροφοι, μας δείχνουν τον δρόμο. Αν δεν αντιληφθούμε την ανάγκη αναδημιουργίας μας τότε θα αποτελέσουμε οριστικά και αμετάκλητα τον σκουπιδοτενεκέ του πολιτικού κόσμου. Το ότι δεν μετέχουμε στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι δεν σημαίνει ότι δεν μετέχουμε και στην πολιτική ζωή. Η ύπαρξή μας στην κοινωνία ως μια νέα εναλλακτική μορφή αναζήτησης, μπορεί να αποτελέσει για τους νέους Έλληνες το στήριγμα εκείνο το οποίο αναζητούσαν. Ο αποκλεισμός μας, εδώ και δεκαετίες, από την κοινοβουλευτική προπαγάνδα, μπορεί να αποτελέσει παρελθόν. Η αποκοπή των δεσμών από την αποκρουστική υποκρισία των ακροδεξιών πολιτικών πρέπει να αποτελέσει το εναρκτήριο λάκτισμα της αναδημιουργικής μας διαδικασίας. Η εκμετάλλευσή μας από τους πολιτικάντηδες και τους κενούς ιδεολογικά, επιχειρηματίες του "Εθνικού χώρου", πρέπει να σταματήσει άμεσα. Σε μεγάλο βαθμό η απαραίτητη αποκοπή έχει ήδη πραγματοποιηθεί. Μια αναδημιουργική διαδικασία όμως, θα μπορέσει να ορίσει και τα απαραίτητα διαχωριστικά κενά ανάμεσα στους εθνικιστές και την κερδοσκοπική λογική ορισμένων. Θα επιφέρει επίσης ρεαλιστική αντίληψη των δυνάμεων και των θέσεων των εθνικιστών. Με λίγα λόγια θα ξέρουμε τι μας γίνεται.

Έστω ότι η πραγματοποίηση της ως άνω διαδικασίας βρίσκεται εν εξελίξει, υπάρχει ένας μηχανισμός, αντίπαλος ο οποίος θα μπορούσε να διακόψει την οργανική αυτή ενέργεια. Είναι η προβοκάτσια. Η χρήση δηλαδή των ίδιων μας των μεθόδων, από τους αντιτιθέμενους στον στόχο μας, με σκοπό την δημιουργία παρανοήσεως σχετικά με την πρόθεση και τις ενέργειές μας. Η μεθοδολογία δράσης μας επί της ουσίας αποτελεί ένα franchise, μια ακέφαλη αντίσταση. Η δημιουργία λοιπόν μιας όμοιας προβοκατόρικης ομάδος μπορεί να θεωρεί πολύ πιθανή. Τέτοιες ενέργειες μπορεί να αποφέρουν από μηδενικά αποτελέσματα μέχρι και πλήρη

εξουδετέρωση (neutralization κατά τον στρατιωτικό όρο). Οι θύλακες και οι δικλίδες ασφαλείας πρέπει να θεωρηθούν δεδομένες για την επιβίωση της ομάδος. Η γνωστοποίηση των προθέσεων μας στην "μάζα" και οι καλές δημόσιες σχέσεις είναι μια απλούστατη και βασικότερη πρώτη γραμμή άμυνας. Πέραν αυτού, στην κρίση της ομάδος ή/και των ομάδων που δημιουργούν, εναποτίθεται και η λήψη μέτρων, κρίνοντας από τις τρέχουσες συνθήκες.

Η διαδικασία και οι θεωρίες για την διαδικασία, δεν αποτελούν αντικείμενα που θα βρούμε σε ένα manual, αλλά απαιτούν την πραγματική διάθεση όλων όσων μετέχουν ψυχή και σώμα στις ιδέες. Είναι αυτοί που θα κληθούν από μόνοι τους να αναπτύξουν θεωρήσεις όπως η ως άνω και να δώσουν έναν πολιτικό αγώνα ουσιαστικής επιτυχίας. Αυτόνομος αγώνας με απώτερο σκοπό έναν αυτόνομο ιδεολογικό και πολιτικό οργανισμό, γνήσιο εκφραστή της κοσμοθεωρίας μας.

B.4. Αυτόνομες Ζώνες Ελευθερίας: οι δικές μας ουτοπίες

του Δυοβουνιώτη

Προς το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, η γερμανική στρατιωτική μηχανή, κατάλαβε ότι ο πόλεμος χαρακωμάτων, στον οποίο είχε εμπλακεί, απορροφούσε πολύτιμες δυνάμεις και υλικά, τα οποία δεν είχε. Έτσι σιγά σιγά, μετέβαλλε την αμυντική της γραμμή από μία σειρά χαρακωμάτων που εκτείνονταν το ένα δίπλα στο άλλο, σε μία σειρά οχυρωματικών έργων, τα οποία ως σκοπό είχαν όχι το να εμποδίζουν την κάθε είδους κίνηση του εχθρού, αλλά να αλληλοϋποστηρίζονται. Όταν δέχονταν επίθεση και δεν μπορούσαν πια να αμυνθούν, οι στρατιώτες εγκατέλειπαν τις θέσεις τους και αντάλλαξαν χώρο για χρόνο. Σε μερικές περιπτώσεις άφηναν τους εαυτούς τους να “περικυκλωθούν” και δραπέτευαν το βράδυ, πίσω στις φίλιες γραμμές. Δεκαετίες αργότερα, οι Βιετναμέζοι μαχητές, χρησιμοποίησαν την ίδια ιδέα και την εξέλιξαν, με οχυρωμένα χωριά, χωρίς καθαρές γραμμές άμυνας ιμπεριαλιστικού τύπου. Πολλά από αυτά τα χωριά επικοινωνούσαν μεταξύ τους με υπόγεια τούνελ που θα προστάτευαν τους ανθρώπους από τους βομβαρδισμούς, αλλά και επέτρεπαν την μετακίνηση ανθρώπων και υλικών στον χώρο. Αυτά τα τούνελ, είχαν μήκος εκατοντάδες χιλιομέτρων και ποτέ δεν είχαν πλήρως αναγνωριστεί από τις αμερικάνικες δυνάμεις. Σχεδόν πανομοιότυπα σχέδια αντίστασης χρησιμοποίησαν οι Μουτζαχεντίν, την δεκαετία του 80 ενάντια στον Σοβιετικό Στρατό, αλλά και μόλις πριν λίγα χρόνια κατά των νέων εισβολέων στην χώρα τους.

Για να έλθουμε όμως στα δικά μας: Η τακτική που χρησιμοποιήθηκε από το γερμανικό εθνικιστικό κίνημα (κυρίως στην Αν. Γερμανία) των “ελεύθερων ζωνών” είναι μια

πολυπόθητη ουτοπική όμως για σήμερα κατάσταση για την χώρα μας. Από την γειτονική Ιταλία, μας έρχεται επίσης μια “πολιτιστική ελεύθερη ζώνη” με το παράδειγμα της Casa Round και των εκεί δραστηριοτήτων. Μία επίσης απόμακρη κατάσταση, καθώς δεν υπάρχει στην χώρα μας κάποια ανάλογη παράδοση αλλά και κοινωνική παρουσία. Έχουμε βέβαια συνηθίσει να “επιρρίπτουμε” στους προηγούμενους, τις ευθύνες για οτιδήποτε δεν μπορούμε να πετύχουμε. Και αν σε αυτό υπάρχει αλήθεια, μετά από κάποιο σημείο γίνεται απλά ένα ακόμη σύμπτωμα της διαχρονικής αρρώστιας του έθνους μας. Της τεμπελιάς. Γι' αυτό χρειάζεται μια σοβαρή και εμπειριστατωμένη ανάλυση, ως προς την πορεία που θα πρέπει πλέον να ακολουθήσουμε ως κίνημα αλλά και ως άτομα. Πρέπει εδώ βέβαια, να προσδιορίσουμε κάποιες ακόμη καταστάσεις, οι οποίες είναι τόσο εξόφθαλμα δυνητικά υπέρ μας, και εμείς αναδεικνύομαστε άχρηστοι να τις εκμεταλλευτούμε. Σύμφωνα με τις μετρήσεις του ευρωβαρόμετρου, εν δυνάμει ένα ποσοστό περίπου κοντά στο 50% των Ελλήνων, συμφωνεί με ένα αρκετά μεγάλο μέρος των απόψεών μας.

Από αυτή την άποψη, έχουμε μία από τις μεγαλύτερες ικανότητες “διάτρησης” της κοινωνίας. Ξέρουμε ότι στο σημείο αυτό πολλοί θα έχουν ήδη αρχίσει να βρίζουν τις μάζες που παραμένουν αραγμένοι στους καναπέδες τους και λοιπά και λοιπά. Εντάξει σύντροφοι, τα έχουμε ξανακούσει και έχουμε κουραστεί από αυτά. Αυτό το οποίο έχουμε μπροστά μας και παρουσιάζεται με αριθμούς, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία ενστικτώδης αντιδραστική κίνηση ενός κομματιού του πληθυσμού. Δεν είναι και δεν θα είναι χωρίς παρέμβαση δική μας, πολιτική – ιδεολογική άποψη. Ας πάμε σε ένα άλλο ιστορικό παράδειγμα όμως:

Η πειρατική Ουτοπία

Τον 18ο αιώνα οι θαλασσοπόροι και οι κουρσάροι, είχαν δημιουργήσει ένα “δίκτυο πληροφοριών” που εξαπλωνόταν σε ολόκληρο τον πλανήτη: Πρωτόγονο και αφοσιωμένο στις δικές τους “δουλειές” το δίκτυο παρόλα αυτά λειτουργούσε με αξιοθαύμαστο τρόπο. Διασκορπισμένα μέσα σε αυτό το δίκτυο υπήρχαν νησιά, καταφύγια, όπου τα πλοία μπορούσαν να ανεφοδιαστούν σε νερό και προμήθειες, να ανταλλάξουν τα λάφυρα για χρήματα, απαραίτητα πράγματα ή ακόμη και έργα τέχνης. Μερικά από αυτά τα νησιά υποστήριζαν “σκόπιμες κοινότητες”, ολόκληρες μικρογραφίες κοινωνιών που ζούσαν συνειδητά έξω από τον νόμο, και ήταν αποφασισμένοι να συνεχίσουν έτσι, ακόμη και εάν επρόκειτο για μια μικρή αλλά χαρούμενη ζωή. Ας ονομάσουμε, για χάριν του παραδείγματος, αυτούς τους σχηματισμούς “πειρατικές ουτοπίες”.

Επιστρέφοντας στην θλιβερή “κινηματική” τώρα πραγματικότητα. Δεν υπάρχει λόγος να αναλύσουμε το γιατί μέχρι σήμερα είχαμε αυτά τα θλιβερά αποτελέσματα. Μέσα από καινούριες προσπάθειες, ας προσπαθήσουμε να χαράξουμε τις μελλοντικές μας κινήσεις. Όπως αναφέραμε και πριν, η σύγχρονη τεχνολογία, με αποκορύφωμα τους δορυφόρους,

αποκλείει κάθε τέτοιο είδος αντίστασης. Δεν υπάρχουν κύριοι πια “πειρατικά νησιά”, στην φυσική τους τουλάχιστον μορφή. Είναι όμως η ίδια τεχνολογία, σήμερα που μας επιτρέπει να αναδημιουργήσουμε με σύγχρονους όρους μια μορφή αντίστασης στο κατεστημένο. Για να αναπτυχθεί το οτιδήποτε χρειαζόμαστε έναν «χώρο», όπου θα μπορέσουν οι ιδέες, οι απόψεις αλλά και οι ίδιοι οι χαρακτήρες μας να δοκιμαστούν. «Χώρος» τέτοιος δεν υπάρχει. Άρα δεν μπορούμε να κερδίσουμε την ύπαρξή μας, ή αλλιώς την αρχή ενός εθνικό-επαναστατικού κινήματος, μέσα σε χωρικά πλαίσια. Αυτά θα πρέπει να τα κατακτήσουμε. Εδώ είναι και μια από τις σημαντικότερες διαφορές μας με το «αριστεριστικό» – «αναρχικό κίνημα», που έχει εξασφαλίσει μέσα στο άσυλο και τα Εξάρχεια, αυτό ακριβώς τον απαραίτητο, τον «ζωτικό χώρο». Μέσα σε αυτούς τους χώρους, οι οποίοι πρόσφατα έχουν αρχίσει να καθορίζονται και με πιο «τοπικούς» σκοπούς, οι αντιεξουσιαστο - αναρχο – τάδε, μπορούν να χτίζουν τις βάσεις που χρειάζονται, με βάσεις υποστήριξης, εκπαίδευσης. Δυστυχώς δεν έχουμε αυτή την στιγμή αντίστοιχες ευκολίες. Για εμάς όμως υπάρχει μια θαυμάσια ευκαιρία να υπάρξουμε μέσα στον χρόνο. Χτίζοντας ένα δικό μας δίκτυο «επικοινωνούντων» κάστρων, πειρατικών νησιών ή βιετναμέζικων χωριών. Που θα επικοινωνούν και θα αλληλοϋποστηρίζονται. Ας δημιουργήσουμε το κίνημά μας στον χρόνο.

Προσωρινές Αυτόνομες Ζώνες

Για να το επιτύχουμε αυτό χρειάζεται να πρωτοστατήσουμε στην δημιουργία «στιγμιότυπων» εθνικών – αυτόνομων ζωνών. «Εθνική Αυτόνομη Ζώνη» είναι ο οποιοσδήποτε χώρος, στον οποίο οι “σύντροφοι” μπορούν να δρουν δημιουργικά – επαναστατικά, δίχως την παρέμβαση του κρατικού μηχανισμού. Είτε ένα σπίτι, είτε ένα καφέ, είτε ένα πάρκο. Ακόμη και ένα chatroom, ή μια σελίδα στο διαδίκτυο, είναι σίγουρα μια “αυτόνομη ζώνη”. Ο οποιοσδήποτε χώρος ο οποίος βρίσκεται εντός των δικών μας ορίων, που είναι χρήσιμος στην προετοιμασία της “χωρικής κατάκτησης” είναι μια αυτόνομη ζώνη. Κατά την διάρκεια της δράσης αυτής θα πρέπει να υπάρχει η επίγνωση ότι για να είναι πραγματικά ελεύθερη αυτή η ζώνη, ο μοναδικός νόμος που θα την διέπει θα είναι αυτός της θέλησης των συναγωνιστών.

Ειδική εδώ αναφορά θα πρέπει να γίνει στις αγωνιστικές δράσεις των συναγωνιστών. Η “ανοιχτή” δράση ποτέ δεν δημιουργεί αυτόνομη ζώνη. Αντιθέτως πρέπει να θεωρείται ως επιδρομή σε εχθρική περιοχή και ως τέτοια να αντιμετωπίζεται. Εξάιρεση αποτελούν διοργανώσεις “κοινωνικής δικτύωσης” σε ανοιχτούς χώρους.

Είναι αυτονόητο ότι την συγκεκριμένη στιγμή δεν είμαστε σε θέση να υπερασπιστούμε επιτυχώς την οποιαδήποτε “αυτόνομη ζώνη”. Άρα το σύνολο αυτών των ζωνών είναι “προσωρινή”. Άλλωστε δεν λειτουργούμε με βάση τους αποδεκτούς κανόνες σύγκρουσης, που είναι η προάσπιση του εδάφους. Αντ' αυτού προσπαθούμε να δημιουργήσουμε ένα

δίκτυο αλληλοϋποστήριξης και προάσπισης της χρονικής διάρκειας του κινήματος. Κάποια στιγμή είναι δεδομένο ότι θα κληθούμε να υπερασπιστούμε κάποιου τέτοιου είδους ζώνη, θα πρέπει όμως να έχουμε φροντίσει μέσω κατάλληλων διαδικασιών να έχουμε μειώσει δραματικά τις δυνατότητες χρήσης υπέρμετρης δύναμης των κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών καταστολής.

Ζούμε την Ελευθερία

Η θέλησή μας για συμμετοχή σε μια ανατρεπτική διαδικασία – γιατί αυτό είναι – μας επιτρέπει να βιώνουμε τις δικές μας στιγμές ελευθερίας μέσα στις “αυτόνομες ζώνες”. Έχοντας ξεκαθαρίσει ότι ζούμε σε συνθήκες καταπίεσης, πρόκειται για ένα εκρηκτικό γεγονός. Με δεδομένη μάλιστα μια κοινωνία που βράζει, έστω και αν δεν εκδηλώνεται δεν μπορούμε παρά να πούμε ότι είμαστε σπίρτο στην μπαρουταποθήκη του συστήματος. Άρα το πιο σημαντικό στην υπόθεσή μας, είναι το να φροντίσουμε να αποκτήσουμε την κρίσιμη μάζα “εκρηκτικών υλικών” που θα ανατινάξει τελικά τα θεμέλια του συστήματος. Η ελευθερία όμως, ποτέ δεν ήταν λόγος. Ήταν πράξη. Και εκεί ακριβώς πρέπει να μεταφερθεί η πεμπουσία της ύπαρξής μας. Στην δράση. Στην πολύμορφη, ανατρεπτική και νεωτεριστική δράση. Η “θεολογία” της επανάστασης, σκότωσε και τους ίδιους τους θεολόγους, μετατρέποντάς τους σε σκυφτά ανθρωπάκια, ανάξια να βιώσουν τα λόγια και τα έργα τους.

Ο Έλληνας, τα τελευταία 30 χρόνια έχει υποστεί μια τρομακτική μετάλλαξη. Έχει χάσει την δυνατότητα ανεξάρτητης σκέψης. Οτιδήποτε μπορεί να σκέπτεται ή να λέει, πρέπει να έχει την σφραγίδα έγκρισης του συστημικού μοντέλου εξουσίας. Για να κάνει το οτιδήποτε πρέπει να έχει την σιγουριά ότι είναι αποδεκτό από ένα τουλάχιστον κομμάτι του πληθυσμού. Πώς μπορούμε να το πολεμήσουμε αυτό, ειδικά όταν μια μεγάλη πλειοψηφία του υποκειμένου μας, απαξιωτικά αντιμετωπίζει τις “μάζες”, με βάση μια φεουδαρχική λογική; Δεν μπορούμε. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να δημιουργήσουμε έναν εναλλακτικό τρόπο κοινωνικού γίγνεσθαι. Έτσι ώστε οι αυτοί που διστάζουν να συμπεριφερθούν ελεύθερα λόγω της κοινωνικής απομόνωσης, να έχουν αυτή την εναλλακτική. Πρέπει κύριοι να μεταμορφωθούμε στους “κλέφτες” του νέου αιώνα. Φυσικά όπως προείπαμε, δεν μπορούμε να πάρουμε τα βουνά. Μπορούμε όμως να αρνηθούμε να είμαστε αντικείμενα του συστημικού τρόπου σκέψης και συμπεριφοράς. Θα μεταφέρω κάτι από προσωπική εμπειρία. Κρατώντας την ίδια - από το σχολείο – παρέα, που κινείται εκτός χώρου, έχω παρατηρήσει κάποια πράγματα στην συμπεριφορά τους. Ότι όταν κινούνται εντός ενός διαφορετικού κύκλου από τον “δικό” μας, είναι εντελώς διαφορετικοί από ότι όταν είμαστε μεταξύ μας. Είναι τομάρια; ίσως! Είναι δειλοί; ίσως! Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι αρκεί ένας, για να απελευθερώσει, έστω και για λίγο τον πραγματικό εαυτό των διπλανών του. Εμείς πρέπει να φροντίσουμε, αντί να υπάρχει “ένας” να υπάρχει μια εναλλακτική κοινωνική ομάδα, που

θα μπορεί ο καθένας να πλησιάσει, ώστε να νιώσει ελεύθερος έστω και για λίγο. Και η ελευθερία κύριοι, είναι εθιστική. Εθιστική έτσι ώστε, αυτός που θα την γευτεί μία φορά, δύο φορές, να θέλει να την ξαναζήσει.

Αυτός ακριβώς είναι και ο ρόλος των “προσωρινών αυτόνομων ζωνών”. Να διασφαλίζουν μια “προσωρινή” έστω αίσθηση ελευθερίας. Αν διασφαλίσουμε αυτό, διασφαλίζουμε στον χρόνο, τον απαραίτητο “ζωτικό χώρο” που δεν μπορούμε να έχουμε στον χώρο.

Η “προσωρινότητα” βέβαια, των “αυτόνομων ζωνών” δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση τις μη προσπάθειες επέκτασής τους. Ας δανειστούμε εδώ λίγη από την Σπεγκλεριανή σκέψη. Νομοτελειακά, ο κάθε πολιτισμός – σύμφωνα τουλάχιστον με τον Σπέγκλερ – πρέπει να επεκτείνεται έτσι ώστε εκεί ακριβώς να εξωτερικεύονται οι δυναμικές που αναπτύσσονται σε αυτόν. Αυτή η επέκταση είναι “χωρική” στο τελευταίο στάδιο του πολιτιστικού γίγνεσθαι. Πριν φτάσει σε αυτό το σημείο, που είναι και το τελικό ζητούμενο πρέπει να αναπτυχθεί προς κάθε άλλη κατεύθυνση. Η δική μας διεύρυνση λοιπόν, καθώς βρίσκεται ήδη στον χρόνο, έχει μπροστά της ένα απεριόριστο πεδίο. Πρέπει όμως κάθε ίχνος ενέργειας που υπάρχει, να εξωτερικεύεται, να προσπαθεί να θέσει νέα όρια. Η “εσωστρέφεια”, η αναζήτηση ... διαφορών, η καθαρολογία, η προσπάθεια δήθεν να ...καθαρίσουμε το δικό μας σπίτι, πριν αρχίσουμε να σώζουμε την χώρα, είναι μια μπούρδα η οποία λειτουργεί ως ένα θαυμάσιο άλλοθι, για να μην κάνουμε τίποτε το ουσιαστικό.

Μη δρώντας αυτή την στιγμή ως αμφισβητίες της “χωρικής” ύπαρξης του κράτους και του συστήματος, έχουμε την πολυτέλεια να μπορούμε να χτυπήσουμε απευθείας, όχι τις κατασταλτικές του δυνάμεις, αλλά τους πυλώνες του, που είναι ο έλεγχος της σκέψης (MME), η “πολυπολιτισμική κουλτούρα” και το δεδομένο ότι “όλα είναι όπως πρέπει ή όπως μπορούν να είναι”. Σκοπός της πρώτης φάσης του αγώνα πρέπει να είναι εξίσου αυτοί οι τρεις πυλώνες. Την στιγμή, που όλο και περισσότεροι συμπατριώτες μας θα ξέρουν ότι “δεν είναι όλα ήρεμα”, “δεν σκέφτονται όλοι το ίδιο” και “δεν δέχονται όλη το ίδιο “star – system”, θα μπορούμε να πούμε ότι έχουμε εδραιώσει συγκεκριμένες βάσεις. Το μόνο που θα έχει να αντιτάξει το σύστημα – για να διατηρήσει την βιτρίνα της δημοκρατίας του – σε αυτή την στρατηγική, θα είναι ένα απόλυτο όργιο ψεύδους και αλλοίωσης της ταυτότητάς μας. Και είναι βέβαιο ότι θα καταφέρει να κρατήσει τα περισσότερα πρόβατα στο μαντρί. Εμείς όμως δεν σκοπεύουμε να πείσουμε τις μάζες να μας “ψηφίσουν” ή ότι είμαστε “καλά παιδιά”. Σκοπός μας είναι το να δημιουργηθεί μία κρίσιμη μάζα. Πάντα υπάρχει η κρίσιμη μάζα, που θα θελήσει να κοιτάξει λίγο πιο κοντά. Και αν δεν το κάνει, θα πρέπει είμαστε εκεί για να τους τρίψουμε στην μούρη την αλήθεια.

Αναλυτικά όμως: Πώς χτυπάμε τον “έλεγχο της σκέψης”; Αντιτάσσοντας τις “αυτόνομες ζώνες μας”. Όπου θα υπάρχει η ελευθερία έκφρασης “ανατρεπτικών” ιδεών. Αναπτύσσοντας τα δικά μας μέσα πληροφόρησης. Δεν έχει νόημα να “γκρινιάζουμε” γιατί δεν έχουμε ισότιμο χρόνο στα κανάλια με τους “άλλους”. Ποτέ δεν θα έχουμε τουλάχιστον σε αυτό το επίπεδο

έκφρασης. Οι δράσεις μας – σε αντίθεση με τους μέχρι τώρα “συναφείς ιδεολογικούς σχηματισμούς” δεν θα πρέπει να έχουν ως κριτήριο, το “να παίζουν στις ειδήσεις”. Θα πρέπει να κρατούν τις γραμμές της δικής μας αισθητικής και να προβάλλονται από τα δικά μας μέσα. Επιπρόσθετα θα πρέπει να μπορέσουμε να κινηθούμε σε ένα επίπεδο παρεμβάσεων, που θα αμφισβητεί την επίσημη “κρατική γραμμή”, οσμίζόμενοι τα σημεία στα οποία υπάρχει τριβή μεταξύ κοινωνίας και ΜΜΕ. Θα πρέπει πρώτα να χτυπήσουμε εκεί ακριβώς, όπου οι “λαϊκιστές” πολιτικοί και τηλεπαρουσιαστές σφίγγονται να μιλήσουν. Αρκετοί από τους συντρόφους θέλουν να επικεντρωθούν π.χ. στην οικολογία. Σωστή, καλή και άγια η οικολογία. Θα μπορέσουμε όμως ποτέ να ανταγωνιστούμε τον Σκάι; Γιατί να μην επικεντρωθούμε σε άλλα ζητήματα; Όπως στην παιδευαστία; Γιατί να μην ζητήσουμε την θανατική ποινή για τα τέρατα αυτά; Κάτι που και ο πιο “λαϊκιστής” θα διστάσει να πει; Ή σε οτιδήποτε ανά εποχή μας ταιριάζει. Σε γενικές γραμμές, για να χτυπήσουμε τον έλεγχο της σκέψης, θα πρέπει να παίζουμε το παιχνίδι της επικαιρότητας, με τον δικό μας όμως τρόπο. Καλύτερα να μιλήσουμε σε πέντε ανθρώπους, στους οποίους θα ενσταλάξουμε ίσως απλά αμφιβολίες, στο περιορισμένο κοινό που μπορούμε άμεσα να απευθυνθούμε. Πολλές προσπάθειες μέχρι τώρα είχαν ως στόχο το να βγουν στις “ειδήσεις”. Αυτό πρέπει να το απορρίψουμε εξ’ αρχής ως σκεπτικό. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να βρεθούμε σε οποιαδήποτε σχέση συνδιαλλαγής με τα καθεστωτικά media. Αντ’ αυτού ας επικεντρωθούμε στο να δημιουργήσουμε τις βάσεις για μια συνεχιζόμενη και παρεμβατική παρουσία στην κοινωνία. Η δική μας λογική θα πρέπει να είναι αυτή του “κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρι”. Ότι καταφέρουμε καλό είναι. Από εκεί και πέρα θα πρέπει να εργαστούμε έτσι ώστε να θέσουμε τις βάσεις για μία εκ της βάσης αμφισβήτηση. Ταυτόχρονα με το κτίσιμο των δικών μας εναλλακτικών, πρέπει να αμφισβητήσουμε το «θεμελιακό δικαίωμα» της μαζικής παραγωγής κουλτούρας, να είναι η μοναδική. Η βάση της αριστερής – συστημικής θεωρίας της κριτικής, ήταν ότι η μαζική κουλτούρα θα μετουσιώσει τις κοινωνικές δομές. Και αυτό δυστυχώς, πέτυχε.

B.5. Η ανάγκη του «ηγέτη»

του Δυοβουνιώτη

Ένα από τα συνεχώς επαναπροκύπτοντα ζητήματα που απασχολούν τον ιδεολογικό χώρο, στα πλαίσια του οποίου αναπτύσσεται η αυτόνομη δράση, είναι αυτό του ζητήματος του ηγέτη. Καλώς ή κακώς, η έννοια του *fuhrer-prinzip*, του δόγματος του αρχηγού, το οποίο κυριάρχησε στα μεσοπολεμικά πολιτικά μορφώματα που πρέσβευαν αξίες εθνικές και

φυλετικές (εθνικοσοσιαλισμός, φασισμός, φρανκισμός, ακόμη αν θέλετε και ο δικός μας Μεταξάς) έχει εμποτίσει την κουλτούρα αυτών που και σήμερα επιλέγουν να αγωνιστούν για αξίες όπως η φυλή και το Έθνος. Πολλοί σύντροφοι, απογοητευμένοι από προϋπάρχουσες καταστάσεις επιλέγουν να αγωνιστούν στο πλαίσιο της αυτονομίας, παραμένουν όμως πεπεισμένοι για την ανάγκη κάποια στιγμή να προκύψει ένας "ηγέτης", ένας επικεφαλής, ο οποίος θα "ενώσει", "συντονίσει" και τελικά "οδηγήσει" το κίνημα σε κάποια "νίκη".

Δεν είναι σκοπός του κειμένου αυτού να σχολιάσει την μονολιθικότητα ή τον μεσσιανισμό (ιδεολογική αντίθεση στην ζώσα φύση του εθνικισμού – φυλετισμού) τέτοιων απόψεων. Δεν αντιτίθεται στην πιθανότητα να υπάρξει κάποια στιγμή κάποιος άνθρωπος γύρω από τον οποίο να συνασπισθούν άλλοι άνθρωποι. Το να προβάλλεται όμως αυτό ως μονόδρομος ενός κινήματος είναι αν μην τι άλλο αστείο. Ίσως στην τελική πιο αστείοι είναι αυτοί που αυτοδιαφημίζονται ως "ηγέτες", αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Εδώ όμως νομίζω ότι πρέπει να θέσω την άποψή μου, για την "οργανωτική" πορεία του κινήματος των Αυτόνομων Εθνικιστών (χωρίς εισαγωγικά, γιατί δεν πρόκειται για μια οργάνωση που επιλέγει το όνομα "Αυτόνομοι" αλλά για έναν ιστό ανθρώπων με κοινά σημεία και διαφορές). Δεν πιστεύω ότι σε καμία περίπτωση πρέπει να είναι φιλοδοξία του οποιουδήποτε να μεταβεί από την κατάσταση της αυτονομίας σε μια οργανωμένη πολιτική ομάδα, που αργά ή γρήγορα θα αντιμετωπίσει τα ίδια θέματα που αντιμετωπίζουν οι σημερινές οργανωμένες πολιτικές ομάδες. Η επιλογή της αυτονομίας, δεν μπορεί να έρχεται ως απάντηση στο πρόβλημα της "έλλειψης ηγέτη", αλλά μόνο στο πλαίσιο της απελευθέρωσης των δημιουργικών δυναμικών του κινήματος. Γι' αυτό και δεν υπάρχει κανένας λόγος, κανένας από εμάς να αναλωθεί σε αμφισβήτηση προσώπων και έριδες για το ποιος είναι ο "καλύτερος". Δεν ταιριάζω σε αυτό το πλέγμα. Δεν έχω θέση σε αυτό και τέλος.

Δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρξουν "θέσεις" και "διακρίσεις". Το μοναδικό που πρέπει να υπάρχει είναι η καθημερινότητα. Μόνο ο αγώνας. Και με αυτή την προοπτική, θα ήταν άδικο να μας ζητήσει κανείς να καθορίσουμε το "μετά". Μας νοιάζει μόνο το πριν. Η κουλτούρα μας, ο αγώνας μας, το κίνημά μας. Θα πρέπει να παραδεχθούμε εδώ, ότι η διαχείριση της εξουσίας στον σύγχρονο κόσμο είναι κάτι στο οποίο δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε. Εάν το σύστημα, ερχόταν σήμερα και μας έλεγε "παιδιά έχετε δίκιο, πάρτε την εξουσία, γιατί εμείς βαρεθήκαμε" πραγματικά δεν θα ξέραμε τι να την κάνουμε. Ή πιστεύει κάποιος ότι το "εθνικιστικό κίνημα" στην χώρα μας σήμερα, διαθέτει τους ανθρώπους που θα μπορούσαν να ασκήσουν εξουσία που τελικά θα απέβαινε εις όφελος της ιδέας και του λαού μας, χωρίς να πέσουν στις παγίδες του παγκόσμιου συστήματος εξουσίας; Φαντάζεστε κάποιον από τους "ηγέτες" του σήμερα να το κάνει αυτό;

Οι άνθρωποι που θα μπορούσαν να το κάνουν αυτό, είναι δυνατόν όμως να παραχθούν. Θα πρέπει να παραχθούν μέσα από μία συνεχή διαδικασία αγώνα, μέσα από τα σπλάχνα του ίδιου του κινήματος μας. Αυτός ο αγώνας όμως, για να φέρει τα επιθυμητά αποτελέσματα, θα

πρέπει να αποστασιοποιηθεί από τα εσκαμμένα στα οποία μας έχουν περιορίσει και να μεταφερθεί στο δικό μας, επιθυμητό πεδίο μάχης. Η ιδέα των πολλαπλών, αυτοβιώσιμων πυρήνων έχει ακριβώς αυτή την λογική. Η δημιουργία οποιουδήποτε συνεκτικού οργανισμού, ξεκινά από την δημιουργία κυττάρων και τον πολλαπλασιασμό του. Ποτέ κανένας οργανισμός, δεν ξεκίνησε από τον εγκέφαλο και έβγαλε σιγά σιγά πόδια, κεφάλι και χέρια. Δεν υπάρχει καμία ανάγκη αυτή την στιγμή για την δημιουργία ενός "στρατού", (που στην πραγματικότητα θα αποτελείται από άτομα που δεν έχουν την παραμικρή δυνατότητα να ανταποκριθούν στις σημερινές προκλήσεις). Αυτό που χρειαζόμαστε είναι κύτταρα, στην πρωταρχική τους μορφή. Ομάδες ευέλικτες, δημιουργικές που όταν ωριμάζουν θα αναπαράγονται στην κοινωνία.

Δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε με βάση κανέναν -ισμό, το επιθυμητό αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας, καθώς αυτοί οι -ισμοί τείνουν περισσότερο να απαντούν συγκεκριμένα οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα της κάθε εποχής, παρά να σηματοδοτούν ιδεολογικές στάσεις. Για να το πω απλά. Δεν μπορώ να φανταστώ το είδος του οργανισμού που θα μπορούσε να προκύψει από την σύνθεση των κυττάρων – αυτόνομων ομάδων. Η ίδια η εξέλιξη θα πρέπει να φροντίσει ώστε αυτός να μπορεί να αντιμετωπίσει τα ζητήματα της εποχής στην οποία μπαίνουμε. Ας απελευθερωθούμε και ας δημιουργήσουμε. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι ακριβώς μορφή θα πρέπει να έχει η ιδεολογία μας, στον νέο αιώνα. Δεν μπορούμε να προγραμματίσουμε με βάση αυτό που θέλουμε το μέλλον. Εάν θέλουμε όμως να διατηρήσουμε την φυλή μας, εάν θέλουμε να εξασφαλίσουμε ένα μέλλον για τα λευκά παιδιά, πρέπει να αποδειχθούμε καταλύτες ενός οργανισμού που θα μπορέσει να ανταπεξέλθει. Και αυτό δεν γίνεται να επιτευχθεί μέσω της αφοσίωσης σε λύσεις προβλημάτων άλλων εποχών, με μια δογματικότητα μάλιστα που εξυπηρετεί μόνο την διαίωνιση δομικών προβλημάτων.

Για μένα αυτό ακριβώς είναι το νόημα της αυτονομίας και όχι απλά η τακτική του leaderless resistance. Οι "αριστοκρατίες" του προπερασμένου αιώνα (στρατός, ευγενείς, αξιωματούχοι, εκκλησία) έγιναν κανίβαλλοι που στράφηκαν κατά των ίδιων τους των ανθρώπων. Η αυτονομία είναι ο φορέας μέσα από τον οποίο θα ξεδιπλωθούν οι δημιουργικές δυναμικές της φυλής μας και πάλι, εκτός των ορίων που τέθηκαν τους περασμένους αιώνες.

Θυμηθείτε... Είμαστε μια γενιά που κουβαλά όλα τα αμαρτήματα των προηγούμενων. Όσοι σήμερα είναι αφέντες της καθημερινότητάς μας είναι υπεύθυνοι για το κατόντημά μας. Ακόμα και στους μικρόκοσμους του υποτιθέμενου "χώρου". Ίσως λοιπόν και να είμαστε η καταραμένη γενιά... ή μήπως αυτοί που πρόκειται να ανατρέψουν τα πάντα;

B.6. Η αληθινή ακέφαλη αντίσταση

του Ωρίωνος

Στο μυαλό των περισσότερων νέων ανθρώπων που πλαισιώνουν τον εθνικιστικό και σοσιαλιστικό αγώνα, τόσο μέσα από την μαχητικότητά τους στο πεζοδρόμιο, όσο και μέσα από την πνευματική τους συνεισφορά στην πολύμορφη ζύμωση που πραγματοποιείται στο σκεπτικό των υπολοίπων συναγωνιστών, επικρατεί η συνηθισμένη και εκλογικευμένη άποψη ότι αγώνας πραγματοποιείται αποκλειστικά μέσα από ιεραρχικές και κομματικές δομές και γραμμές αντιστοίχως. Είναι μια λανθασμένη άποψη και θέαση των πραγμάτων, συγχρόνως αποτελεί μια καθεστωτική παγίδευση των αγωνιζομένων ατόμων σε μια σάπια λογική και καλά ενορχηστρωμένη τακτική εγκλωβισμού της όποιας ανατρεπτικής και μη συμμετρικής δραστηριότητας και σκέψης. Θα αναρωτηθεί δικαίως κανείς, «μα, εγώ έτσι ξέρω! Και οι άλλοι τι διαφορετικό έκαναν;». Σε κάθε ερώτηση και απορία μπορεί να υπάρξει απάντηση. Έτσι και εδώ υπάρχει η εξής: «Να ξεμάθεις. Όλα όσα σου έμαθαν σε αυτή την κοινωνία είναι μπουρδες. Είναι αδιάφορο τι έκαναν οι άλλοι. Εσύ τί έκανες;» Αυτό είναι το ερώτημα το οποίο πρέπει να θέσεις στον εαυτό σου.

Η συστημική θέαση των επιθυμητών ανατακλαστικών, της τιθασευμένης δραστηριότητας και της μη ανατρεπτικής σκέψης αποτελούν την ουσία της καταστολής. Το σύγχρονο πρόσωπο της καταστολής είναι απρόσωπο και απρόσιτο στη σκέψη του ανθρώπου. Οι αλυσίδες της πολύπλευρης καταστολής είναι χρυσές. Δεν έχουν το παλιό απαισιόδοξο χρώμα της σκουριάς. Οι ανθρωποφύλακες δεν είναι ορατοί μονάχα δια της στολής. Μια στολή αποτελεί μια επισφαλής απόχρωση της ψευδαίσθησης ότι ζούμε σε κράτη που συνιστούν πολιτείες δικαίου. Η πραγματικότητα είναι κατά πολύ διαφορετική. Ζούμε στον αιώνα της τυφλής τρομοκρατίας. Ένα πάτημα ενός κουμπιού αρκεί για να καταδικάσει μια ολόκληρη ανθρωπότητα στον απόλυτο προορισμό, που δεν είναι άλλος από τον πλήρη αφανισμό. Στον ίδιο κοινωνικό αφανισμό στον οποίο έχουν προ πολλού καταδικάσει τα ευρωπαϊκά έθνη και τους πληθυσμούς τους. Στον ίδιο εκδικητικό αφανισμό στον οποίο έχουν καταδικάσει κάθε προσωπικότητα. Στην απώλεια του προορισμού της. Ο μόνος εφικτός προορισμός που διαφαίνεται στον ορίζοντα κάθε ανθρώπου είναι μια τρομακτική αβεβαιότητα. Μέσα σε όλο αυτό το εφιαλτικό τοπίο καλείται ο καθένας μας να επιβιώσει ως προσωπικότητα σε μια συνεχώς βυθιζόμενη πραγματικότητα και υπό την απειλή μιας νέας αβεβαιότητας στη θέση της πραγματικότητας. Είναι ένα καλοστημένο mind game. Με θύματα και αποδέκτες όλους εμάς. Οι ιεραρχικές κατεστημένες δομές επαναστατικότητας και καναλιζαρισμένης εξέγερσης οδηγούν σε τέλμα όλους όσοι επιμένουν να χρησιμοποιούν την ασφαλή συνταγή που ορίζει και χωροθετεί η ασφάλεια του συστήματος. Θεξ να ξεφύγεις από τα στεγανά και

τους στρωμένους από το σύστημα δρόμους της εντός συγκεκριμένων πλαισίων και ιδεολογημάτων «επαναστατικής δράσης»; Θες να είσαι υπεύθυνος των πράξεων σου και υπόλογος για τις όποιες ευθύνες τυχόν απορρέουν από τις επιλογές σου; Θες να μην «δίνεις λογαριασμό» σε κανέναν; Θες να «κάνεις ό,τι γουστάρεις»; Είναι απόλυτα θεμιτά όλα αυτά, με την πρότερη όμως συγκατάβασή σου. Πρέπει να βγεις από το χωριό αν θες να δεις την πόλη. Πρέπει να βραχείς αν θες να δεις θάλασσα. Πρέπει να κουραστείς αν θέλεις πλούτη. Χωρίς αγώνες και κόπο δεν γίνεται τίποτα. Η επανάσταση κατακτιέται, όπως και η ελευθερία. Δεν χαρίζονται από κανέναν και δεν αποδίδονται σε κανέναν. Ακέφαλη αντίσταση, «leaderless resistance» όπως είναι ευρύτατα γνωστή, κάνουν μονάχα όσοι δεν θέλουν αφέντες πάνω από τα κεφάλια τους. Ακέφαλη αντίσταση δεν σημαίνει απαραίτητα ότι συνεπάγεται απώλεια ιεραρχίας. Η ιεραρχία έγκειται στην προσωπικότητα του καθενός μας. Η ιεραρχία είναι πρωτίστως εσωτερική υπόθεση. Δεν μπαίνει σε καλούπια. Δεν μπαίνει σε ορισμούς. Από τη στιγμή που επιλέγεις τον δρόμο της αντίστασης, βρίσκεσαι ήδη στο σωστό δρόμο. Από τη στιγμή που επιλέγεις το χαράκωμα από την ασφάλεια του καναπέ, έχεις θέσει εαυτόν στην υπηρεσία της επανάστασης. Η ακέφαλη αντίσταση βρίσκεται ήδη σε εφαρμογή. Κανένας δεν μπορεί να περιχαρακώσει μια ακέφαλη αντίσταση, διότι πρόκειται για μια αυτόνομη αντίσταση. Και η αυτονομία των ατόμων δεν καταστέλλεται εύκολα. Ακέφαλη αντίσταση κάνεις όταν δεν εμπλέκεις άλλους στην υπόθεση σου. Ακέφαλη αντίσταση κάνεις όταν δεν σε ενδιαφέρει η επιρροή που θα ασκήσεις. Ακέφαλη αντίσταση κάνεις όταν δεν αναζητάς εύσημα και δάφνινα στεφάνια. Ακέφαλη αντίσταση κάνεις όταν «αφήνεις την δόξα για τους άλλους». Η ακέφαλη αντίσταση είναι πραγματική όταν ακριβώς δεν αποσκοπεί να γίνει ελέγξιμη. Όταν αρνείται να τεθεί κάτω από πάσης φύσεως «σοφούς επικεφαλής». Η ακέφαλη αντίσταση σπάει κάθε φράγμα αυτονομίας. Είναι η ελευθερία ενσάρκωμένη και επομένως βιωμένη. Είναι η απόλυτη ελευθερία... Προπάντων ελευθερία συνείδησης και έπειτα πράξης. Ακέφαλη αντίσταση εξάλλου συνεπάγεται να «νερώνεις την σούπα των άλλων...»

B.7. Περί της «θεωρίας του κελιού»

του Mike, μετάφραση Αίμωνα Φωτεινού

Η πιο σημαντική διαφορά μεταξύ κομμουνισμού και εθνικοσοσιαλισμού είναι ότι ο κομμουνισμός είναι απλά μια ιδεολογία, ενώ ο εθνικοσοσιαλισμός μια φλογερή πίστη. Δηλαδή ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ζωντανός και αυτό σημαίνει ότι μπορεί να αντιδρά στα προβλήματα και να βρίσκει νέες λύσεις και δυνατότητες σε αντίθεση με τον κομμουνισμό

που τίθεται σαν ένα άκαμπτο οικοδόμημα. Γι' αυτό τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή για να πούμε κάποιες ξεκάθαρες κουβέντες. Φαίνεται ότι μπορεί αυτές οι κουβέντες να πληγώσουν κάποιους ανθρώπους. Όμως υπό την προϋπόθεση ότι είμαστε υπεύθυνοι για το μέλλον και την ελευθερία του λαού και της γης μας, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τα προβλήματα που υπάρχουν στις γραμμές μας. Αν το αντιληφθούμε αυτό, θα πάψουμε να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας.

Πρέπει να διαλύσουμε τα χρόνια της ακινησίας. Βλέπουμε μετά από αρκετά χρόνια υπάρξεως γνωστών οργανώσεων του χώρου ότι δεν έχουν επιτευχθεί πολλά. Πολλά μέλη οργανώσεων έχουν φύγει τα τελευταία χρόνια και έχουν ουσιαστικά απομονωθεί επειδή γνωρίζουν την κατάσταση. Οι βάσεις πλέον δεν υπάρχουν. Δεν φτιάχτηκαν υποδομές για το μέλλον. Έτσι είναι καιρός να μιλήσουμε για νέες κατευθύνσεις και να τις υλοποιήσουμε. Αυτό δε σημαίνει ρήξη με τους απλούς συντρόφους οργανώσεων που διαφωνούμε με τις ηγεσίες τους. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι σ' αυτόν τον αγώνα. Αλλά αυτό μπορεί να λειτουργήσει μόνο με αμοιβαίο σεβασμό!

Μια πρώτη επιλογή θα ήταν να αποφύγουμε τον έλεγχο από το σύστημα. Πρέπει να απομακρυνθούμε από πράγματα που δεν έχουν αποδώσει ικανοποιητικά κατά την πάροδο των χρόνων. Μια πιθανότητα θα μπορούσε να είναι η λεγόμενη πολιτική τακτική της «ελεύθερης αντίστασης» όπως υφίσταται στη Γερμανία σήμερα.

Στα μέσα τις δεκαετίας του '90, η γερμανική κυβέρνηση έθεσε εκτός νόμου πολλές εθνικές και σοσιαλιστικές οργανώσεις. Για παράδειγμα τις Deutsche Alternative - DA το 1992, Nationalistische Front - NF το 1992, Direkte Aktion το 1995, Nationale Offensive - NO το 1992, Freiheitliche Deutsche Arbeiterpartei - FAP το 1995, Nationale Liste - NL το 1995. Αυτά είναι απλά μερικά παραδείγματα. Σαν απάντηση σ' αυτές τις διώξεις, αναδύθηκε η ιδέα και η τακτική των «ελεύθερων εθνικιστών». Πρόκειται για ομάδες που δραστηριοποιούνται ανεξάρτητα και σε τοπικό επίπεδο. Πως λειτουργεί αυτό;

Τα σταθερά ονόματα οργανώσεων αντιπροσωπεύουν έναν ξεκάθαρο προσανατολισμό σε σχέση με τα πρόσωπα και τις δράσεις. Έτσι ως πρώτο βήμα οργάνωσης θα πρέπει να προτάσσουμε το ατομικό εγώ πίσω από τον συνολικό στόχο. Θα υπάρχει η δυνατότητα μέσα από αυτή την διαδικασία να μην απαιτούνται λίστες ονομάτων, χρημάτων κτλ για ευνόητους λόγους ασφαλείας. Στη συνέχεια θα πρέπει να υπάρχει ένα καλό δίκτυο οργάνωσης. Θα πρέπει να υπάρχουν τακτικές συναντήσεις για τη σχεδίαση και οργάνωση πολυεπίπεδων δράσεων. Αυτές οι συναντήσεις θα πρέπει να γίνονται σε τοπικό και εθνικό επίπεδο. Φυσιολογικά οι διάφορες ομάδες - κελιά δουλεύουν χωριστά. Σε σημαντικά θέματα ή εθνικά γεγονότα, όπως π.χ. ο νέος νόμος για τη μετανάστευση, οι ομάδες - κελιά θα πρέπει να συνεννοηθούν για κάποια κοινή δράση. Αυτό δεν αποκλείει απλούς και αγνούς συντρόφους άλλων ομάδων και οργανώσεων. Πρέπει να το τονίσουμε πάλι ξεκάθαρα! Ξέρουμε όμως ότι είναι καιρός να ακολουθήσουμε το δικό μας δρόμο τώρα. Στη συνέχεια, η μάχη για τη

νεολαία είναι ένας σημαντικός στόχος. Οι παλαιότεροι ακτιβιστές θα πρέπει να αποτελούν πρότυπα. Αυτό απαιτεί σκληρή προσπάθεια, ισχυρή θέληση και προσωπικό χρόνο. Τα τελευταία χρόνια πολλοί άνθρωποι έχουν αναφερθεί στον εθνικοσοσιαλισμό, αλλά ποτέ δεν τον έζησαν.

Σε αυτό πρέπει να μπει ένα τέλος. Πρέπει να γιατρέψουμε τη νεολαία από το δηλητήριο της παρακμής. Γι' αυτό χρειαζόμαστε καθαρά και έντιμα κεφάλια. Πρέπει να δημιουργηθούν νεανικοί σύλλογοι όπου θα λαμβάνει χώρα ιδεολογική και πρακτική εκπαίδευση. Δημιουργία τοπικών εφημερίδων και μάχη για την τοπική κοινωνία με τη διανομή φυλλαδίων για τοπικά θέματα. Αυτό πρέπει να αποτελεί κομμάτι της αυτόνομης δουλειάς. Αυτονομία δε σημαίνει να κρύβουμε τα πρόσωπά μας λες και είμαστε εγκληματίες. Πρέπει να υποστηρίξουμε το κίνημά μας, για το μέλλον της χώρας μας. Γι' αυτό το λόγο πρέπει να δείχνουμε τα πρόσωπά μας όταν χρειάζεται και όπου χρειάζεται.

Αυτές είναι απλά κάποιες ιδέες για συζήτηση. Εσωτερικά, αυτή η διαδικασία της συζήτησης πρέπει να συνεχιστεί. Το αν είναι εφικτό να λειτουργήσει στην Ελλάδα, το μέλλον θα το δείξει. Έχουμε επίγνωση της ευθύνης μας. Αυτός που πολεμάει, μπορεί να χάσει. Αυτός που δεν πολεμάει, έχει ήδη χάσει! Το σύστημα και οι αφέντες θέλουν να παραδώσουμε τα όπλα μας. Εμείς τους απαντούμε: «Μολών λαβέ!»

B.8. Αντάρτες πόλεων

του Μαύρου Ταξιάρχη

Αναμφίβολα βιώνουμε την εποχή της παγκοσμιοποίησης και του πολυπολιτισμού, όπου οι προαιώνιες αξίες της Ελληνικής Φυλής χάνονται μέρα με τη μέρα. Η Εθνική Αντίσταση είναι θέμα χρόνου πλέον. Η αυτοοργάνωση ομάδων σε όλη την επικράτεια του Ελληνισμού κρίνεται αναγκαία. Διαβάζοντας το βιβλίο του Κάρλος Μαριγκέλα με τίτλο «Το εγχειρίδιο του αντάρτη πόλεων» κατάλαβα ότι η επαναστατική ιδεολογία μπορεί να εφαρμοστεί και να γίνει πραγματικότητα! Ο Κάρλος Μαριγκέλα γεννήθηκε στο Σαλβαντόρ της Μπαία, στην Βραζιλία. Καταγόταν από φτωχή οικογένεια. Από μικρός συνειδητοποίησε ότι πρέπει να δραστηριοποιηθεί και να αγωνιστεί, για να αλλάξει τις συνθήκες καταπίεσης που ίσχυαν τότε, αφού η κυβερνούσε η Χούντα του Δικτάτορα Βάργκας. Στην ηλικία των 16 ετών προσχώρησε στις τάξεις του τότε παράνομου κομμουνιστικού κόμματος. Μετά από την έντονη δραστηριότητά του και την προετοιμασία του ένοπλου αγώνα διαγράφεται από το κόμμα. Το 1968 το ανταρτικό πόλης είναι ήδη πραγματικότητα. Ο Μαριγκέλα πια είναι ένας ζωντανός θρύλος μπροστά στα μάτια του λαού. Στις 4 Νοεμβρίου του 1969 δολοφονείται από

τη χούντα. Η χούντα κατάφερε να τον εξοντώσει σωματικά, αλλά οι Ιδέες και ο αγώνας του ζουν μέχρι σήμερα!

Η επαναστατική Ιδεολογία μας εκφράζεται δια μέσω του αντάρτικου πόλεως. Τι είναι ο αντάρτης πόλεων; Ο αντάρτης των πόλεων μάχεται ένοπλος με τις ιδέες του κατά του συστήματος και χρησιμοποιεί μη συμβατικά μέσα. Ο αντάρτης χαρακτηρίζεται από θάρρος, αυτογνωσία, αποφασιστικότητα, ηθική και εφευρετικότητα. Επίσης, οφείλει να γνωρίζει πως, αν παραστεί ανάγκη, θα πρέπει να είναι έτοιμος για όλα. Άμεσος σκοπός του, να εισχωρήσει στα οργανωμένα σύνολα και στις λαϊκές μάζες και από εκεί να αφυπνίσει τους εμπλεκόμενους. Να είναι ηγετική φυσιογνωμία, να αναλαμβάνει ευθύνες, αλλά να μη στοχοποιεί τον εαυτό του προς τον εχθρό.

Δεν αρκεί μόνο να γνωρίζει και να έχει ακλόνητη πίστη στην Ιδεολογία του αλλά και η φυσική του κατάσταση πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να μπορεί να μεταφέρει τον αγώνα του σε άλλο επίπεδο. Ο αγώνας αυτός είναι πολυμορφικός και πολυεπίπεδος. Για να πετύχει τους στόχους του, ο αντάρτης πρέπει να χρησιμοποιήσει διάφορες μορφές αγώνα.

Η τεχνική που θα ακολουθείται πρέπει να έχει επιθετικό χαρακτήρα σε όλους τους τομείς, είτε αυτό είναι το διαδίκτυο είτε η διαδήλωση. Τα πλεονεκτήματα αυτής της τεχνικής είναι *η γνώση του χώρου, η τεχνική του αιφνιδιασμού, η κινητικότητα και η ευελιξία, οι πληροφορίες και αποφασιστικότητα.*

Πρέπει να εκμεταλλευτεί στο έπακρον τις απεργίες και τις στάσεις εργασίας. Αυτό είναι ένα ισχυρό όπλο για τον αντάρτη πόλεων, ο οποίος δια μέσω της μάζας και αφού καταφέρει να την καθοδηγήσει μπορεί να φέρει σημαντικά αποτελέσματα στον σκοπό του. Φυσικά πρέπει να αποτρέψει τη καθοδήγηση της μάζας από τις παρακρατικές οργανώσεις όπως π.χ. οι συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Η προπαγάνδα και ο πόλεμος των νεύρων είναι ένα σημαντικό στοιχείο, που δυστυχώς ανήκει στα χέρια του συστήματος. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε και εμείς τα δικά μας λιγιστά μέσα επικοινωνίας που διαθέτουμε όπως ιστοσελίδα, διαδικτυακή ραδιοφωνική εκπομπή, εναλλακτικές εφημερίδες που θα τις διαθέσουμε δωρεάν, φυλλάδια, τρικάκια και με πολλά άλλα μπορούμε να φτιάξουμε τη δική μας πολιτική προπαγάνδα.

Η υποστήριξη του λαού είναι σημαντικό εργαλείο για να φέρεις εις πέρας τον σκοπό σου. Οι διάφορες οικονομικοκοινωνικές δυσμενείς συνθήκες πρέπει να αξιοποιηθούν, για να κερδίσουμε την εύνοια του λαού ενάντια στο σύστημα και το κατεστημένο. Κερδίζοντας την εύνοια του λαού, μπορούν δημιουργηθούν ομάδες σε πάρα πολλές πόλεις και αυτός ο κόσμος να συστρατευτεί στις τάξεις μας, για τον αγώνα που διεξάγουμε υπέρ του έθνους.

Εν κατακλείδι, η χρονική περίοδος που διανύουμε είναι η καταλληλότερη για να εφαρμοστούν οι τεχνικές που προανέφερα. Η οικονομική κρίση, η ανεργία και η μετανάστευση, έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας. Τώρα, πρέπει να βγούμε στον λαό και να

τον καθοδηγήσουμε στην αποτροπή του εβραιοκρατούμενου συστήματος που μας κυβερνά.
Και κλείνω: έχε πίστη στις Ιδέες σου, γιατί αυτές θα σε σώσουν.

Το μέλλον δείχνει την πορεία

Γ.1. Η Αυτόνομη δράση δεν καταστέλλεται...

του Δυοβουνιώτη

Βαρεθήκαμε όλους εκείνους τους χρήσιμους ηλιθίους που με αυταρέσκεια δηλώνουν μέρος μιας απεχθούς δημοκρατίας, που τίποτα δεν έχει να προσφέρει στο κοινό καλό. Βαρεθήκαμε να είμαστε μέρος ενός μη συμπαγούς συνόλου που εμπερικλείει δόγματα, ιδεοληψίες και ιδεολογήματα ασαφή και κενά νοήματος αναφορικά με την σύγχρονη αγωνιστική διάθεση του καιρού μας! Βαρεθήκαμε όλους αυτούς τους «έξυπνους» οδηγούς, όλους αυτούς τους σοφούς «φάρους» της ιδιοτέλειας και του εκλογικού συμφέροντος.

Είμαστε Αυτόνομοι και με θράσος που αρμόζει σε «μικρά παιδιά» δεν ακούμε κανέναν. Είμαστε απειθαρχοί και περήφανοι για αυτό. Ο εθνικιστικός αγώνας μας δεν υπακούει σε καμία συνταγή επιτυχίας, πόσο μάλλον όταν δεν υπόκειται στο συστημικό μοντέλο εξουσίας και καναλιζαρισμένης «επανάστασης». Ο αντικαθεστωτικός αγώνας που ταυτίζεται καθ' ολοκληρίαν με τον εθνικιστικό και σοσιαλιστικό πολιτικό λόγο, ή θα είναι ολιστικός ή τίποτα! Αυτή είναι η επαναστατική μας πλατφόρμα. Όχημα μας η ελευθερία, όπως κτήμα τους την έκαναν οι «κλέφτες και αρματωλοί» του ένδοξου '21. Η εθνεγερσία με την πιο ουτοπική της διάσταση δεν έρχεται με ευχολόγια. Η εμποροπανήγυρη των εκλογικών αντιπροσώπων πάντοτε θα μας βρίσκει σε θέση μάχης στο απέναντι χαράκωμα.

Η πολιτική σκακιέρα απευθύνεται αποκλειστικά σε καιροσκόπους. Μια ειλικρινής πολιτική οφείλει να ταυτίζεται με την συνείδηση και την ανιδιοτέλεια όλων εκείνων που γίνονται αποδέκτες της. Η εκλογική νάρκωση δεν προσφέρει τίποτα άλλο από μια ηχηρή ψευδαίσθηση της ήττας μας. Προχωράμε αποφασιστικά με γοργά βήματα εμπρός, επιτιθέμενοι στο μέλλον, που πρέπει να μας ανήκει!

Δεν βαρεθήκαμε να διατρανώουμε την ακλόνητη πίστη μας σε μια αγωνιστική συμπεριφορά, που σπάει όλα τα φράγματα προβλεπτικότητας και προνοητικότητας που μας επέβαλλαν οι σύγχρονοι άρχοντες με τα χρυσά κουτάλια. Απέναντι σε έναν λαό ταπεινωμένο, ελάσσον χρέος μας είναι μια χείρα αλληλεγγύης. Μια χειρονομία ρεαλιστικά ανατρεπτική...

Χαράζουμε μια νέα στρατηγική

Είναι απαραίτητο – ρεαλιστικά και λογικά - να βάλουμε το ακόλουθο στοίχημα. Είναι επικίνδυνο όπως οποιοδήποτε στοίχημα, αλλά είναι η μόνη πιθανότητά μας σε αυτήν την Λυκόφωτη Εποχή: Στα επόμενα δέκα έως δεκαπέντε χρόνια είναι πιθανό να υπάρξει μια σημαντική κρίση («χάος») που θα λάβει τη μορφή μιας Εθνικής διαμάχης μεγάλης σημασίας, πιθανώς βασισμένη στην οικονομική εξασθένηση. Αυτό θα μπορούσε να αλλάξει τη νοοτροπία των μαζών, οι οποίες τροφοδοτούνται σήμερα σαν χήνες από τα Νεο-ολοκληρωτικά Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας.

Έπειτα υπάρχει το θέμα της πρόγνωσης του «μετα-χάους,» να προετοιμαστούμε για την επερχόμενη θύελλα με τη συγκρότηση ενός Ευρωπαϊκού Δικτύου-Ορίζοντα, σαν ιστός, άτυπος, πολυμορφικός, των Επαναστατικών μειονοτήτων, ένα δίκτυο της αλληλεγγύης, μια Ευρωπαϊκή Διεθνή αντίστασης και προπαγάνδας. «Το Δίκτυο» δεν πρέπει να έχει οποιοδήποτε όνομα ή θεσμική μορφή. Είναι αυτό που θα αποκαλούσα «στρατηγική της Κόμπρας». Πρέπει να απλωθεί, κατά τρόπο μυστικό αλλά ακλόνητο, από την Πορτογαλία μέχρι την Ρωσία, συνδέοντας μόνιμα το προσωπικό ή τους εκλεγμένους αξιωματούχους των πολιτικών κομμάτων, των ενώσεων και των κύκλων όλων των φύσεων, των ατόμων, των εκδοτών, των επιχειρηματιών, των χρηματοδοτών, των Net-Surfers, των δημοσιογράφων, κ.τ.λ. Με τρεις στόχους: γενική προπαγάνδα αναταραχής, σχηματισμός και στρατολόγηση, και απόκτηση των μέσων. Με μια λέξη, πρέπει να μας προετοιμάσει για την αναπόφευκτη αναμέτρηση. Υπάρχει ένα θέμα έτοιμο και ισχυρό για εκείνη την ημέρα που θα έρθει ο τυφώνας, ο τυφώνας που είναι η μόνη πιθανότητά μας, ο μόνος μοχλός μας για να κινήσουμε τον κόσμο. Πρέπει επίσης να σταματήσουμε τις μούρδες πως «το σύστημα είναι αήττητο.» Είναι ισχυρό μόνο λόγω της τρέχουσας αδυναμίας μας και της αποδιοργάνωσής μας. Τέλος, είναι απαραίτητο να εγκαταλείψουμε αυτή τη ψυχοπαθητική λατρεία της ήττας, της «τελευταίας στάσης.» Οι μόνοι άνθρωποι που κερδίζουν είναι εκείνοι οι τραγικά αισιόδοξοι που σκέφτονται τους εαυτούς τους ως «Πρωτοστατούντες».

Όταν ένα τέτοιο δίκτυο υπάρχει, θα χρειαστεί χρόνος να περάσει στο επόμενο, κατάλληλα πολιτικό στάδιο, το οποίο είναι αδύνατον να προγραμματιστεί σήμερα. Αρχίστε, έπειτα, οικοδομήστε το δίκτυο μας με υπομονή, αποφασιστικότητα, και επαγγελματισμό. Και ας αποσύρουμε από τις τάξεις μας τους άμυαλους, τις μετριότητες, τους θερμοκέφαλους, και τους καθυστερημένους. Για ένα Δίκτυο, ενωμένο γύρω από ένα σαφές και κοινό δόγμα, και

που προπάντων θα αποτελεί μια αυστηρή ελίτ. Από την Αντίσταση στην Επανάκτηση, από την Επανάκτηση στην Επανάσταση.

Γ.2. Ο δικός μου δρόμος

του Δυοβουνιώτη

Αναρωτιούνται αρκετές φορές λοιπόν φίλοι ή εχθροί, συνοδοιπόροι ή σύντροφοι, γιατί κάποιος επιλέξαμε ως μέσο έκφρασης την αυτόνομη εθνικιστική δράση. Ήταν αποτέλεσμα απογοήτευσης από άλλες καταστάσεις, ήταν λόγω ενστερνισμού της τακτικής του leaderless resistance ή των "κελιών δράσης"; Μήπως είναι ένας ιδιότυπος τρόπος επίδειξης ενός ιδεολογικού στρασσερισμού;

Ο κάθε ένας από τους συντρόφους μπορεί να επικαλεστεί μία ή και όλες τις παραπάνω απόψεις και να τις προσθέσει αν θέλει. Στο πλαίσιο της αυτονομίας που επικαλούμαστε, κάθε άποψη είναι αποδεκτή καθώς καταλήγει συμπερασματικά στην υπεράσπιση της κοινής μας επιλογής. Προσωπικά πιστεύω όμως, ότι πίσω από τον κάθε λόγο, πίσω από την κάθε εκλογίκευση, βρίσκεται μια συνειδητή ή υποσυνείδητη γνώση ενός πολιτι(στι)κού μονοπατιού, όχι και τόσο χρησιμοποιημένου στη χώρα μας. Ένα μονοπάτι διαφοροποιημένο και διακριτό τόσο από τον "αστικό" όσο και από τον "μιλιταριστικό" εθνικισμό, που με την κοινή τους σχέση με δόγματα και στοιχεία του παρελθόντος πνίγουν το αγωνιστικό μας μέλλον, προσπαθώντας να τα προβάλλουν σε αυτό.

Ως αντίθεση σε αυτές τις καταστάσεις προβάλλει ο δικός μας οργανικός εθνικισμός. Ένας εθνικισμός που δεν διασυνδέεται κάθετα, ως κακέκτυπο και μικρογραφία εξουσιαστικών μεθόδων, και που δεν προσδιορίζεται ως πετυχημένος ή μη ανάλογα με το ποσοστό εξουσίας που του επιτρέπει το σύστημα να ασκεί, αλλά βιώνεται οριζόντια σε συνάρτηση με την πραγματική κοινωνία και τις ανάγκες των ανθρώπων.

Η δική μου προσέγγιση της αυτονομίας δεν περιορίζεται λοιπόν στην οργανωτική της διάσταση, δηλαδή την αυτοτελή και ανεξάρτητη δράση ατόμων και μικρών ομάδων, αλλά έχει και ένα περαιτέρω νόημα, πολύ πιο κοντινό και εξαρτημένο με την λέξη "αυτόνομοι". Την πολιτι(στι)κή αυτάρκεια της δράσης, της συμπεριφοράς, του τρόπου ζωής, χωρίς να υφίσταται ένας εξωτερικός "μετρητής επιτυχίας", όπως εκλογικά ποσοστά, αριθμοί σε εκδηλώσεις και εγγραφές νέων μελών ή φίλων.

Η οργανωτικότητα της αυτόνομης δράσης έχει μια άλλη κατεύθυνση. Η ύπαρξή της λειτουργεί ως ένας ξενιστής ηρώων και θερμοκήπιο δημιουργών, μέσα στη μονολιθικότητα του οικονομικισμού της σύγχρονης κοινωνίας. Αυτή πρέπει να εξαπλώνεται ακτινοειδώς, σαν

μια κολλώδης ουσία, ως στοιχείο συνεκτικό και ενοποιητικό, μιας κατά τον Έβολα, πνευματικής φυλής, αυτής των φύσει και συνειδήσει αντιστεκόμενων.

Δεν μπορεί να βαλτώνει σε μια προδιαγεγραμμένη, δήθεν μιλιταριστική γραφειοκρατία, μεταμφιεσμένη αυτάρεσκα σε "αριστοκρατία", αλλά τείνει σε μια αυτάρκη παρουσία, όπου όλα βασίζονται στην αξία και τον προσωπικό παράγοντα και σχεδόν τίποτα σε μια δημοσίου τύπου εξουσία ή έστω έναν θεωρητικό - εσωτερικό νόμο. Η προσπάθειά μας, της εναλλακτικής επαναδιατύπωσης τόσο των εθνικών όσο και των κοινωνικών δομών, πρέπει να προκύψει μέσω μιας σχολής δημιουργίας, ανεξαρτησίας και ανδρικότητας, παρά δουλοπρέπειας και τετεμισμού όπου οι σχέσεις τιμής και αφοσίωσης αξιολογούνται στην καθημερινότητα.

Ως συνεπείς στη φύση μας, οι ομάδες των συντρόφων, αντιστέκονται και αγωνίζονται ενάντια στην τωρινότητα, έχοντας ως κύριο μέσο την άρνηση της αφομοίωσης, αντιτιθέμενα στην λογική παραγωγής (έστω πολιτικών) αποτελεσμάτων. Απορρίπτοντας την ηθική (που σύμφωνα με κάποιους θα έπρεπε να έχουμε), επικεντρώνουμε στην ηθοπλαστική διαδικασία, μέσω της ασκητικής δράσης. Απορρίπτοντας την έννοια της τάξης (ordo), σκοπός μας πρέπει να είναι η δημιουργία σώματος (corpus). Απορρίπτοντας την οργάνωση ως μέσο διαχείρισης, αναζητούμε την οργανικότητα, υιοθετώντας τη σημασία της οριζόντιας διασύνδεσης.

Σε αυτά τα πλαίσια αντιλαμβανόμαστε ότι δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να πείσουμε όλους όσους περιδινίζονται στον αυτοκαταστροφικό κυκλώνα της παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας, ότι έχουμε την απάντηση στο κάθε τους ερώτημα, τη λύση σε κάθε τους πρόβλημα, όπως κάνουν οι εμπλεκόμενοι σε άλλες μορφές πολιτικής δράσης.

Δεν μπορούμε και δε θέλουμε να "οδηγήσουμε" όσους αναζητούν "οδηγούς" για να τους βγάλουν από τον βάλτο στον οποίο έχουν βρεθεί, φιλοδοξώντας τον ρόλο της "φωτισμένης εμπροσθοφυλακής. Αντίθετα, επιλέγουμε να αφιερώσουμε την ενέργειά μας στη διατήρηση την αυτάρκειας και της αυτονομίας μας, μέσω της οποίας θα επαναδιατυπώσουμε την ξεκάθαρη αξία της ψυχής μας.

Για μια τέτοια, οργανικής φύσεως συλλογικότητα, το μοναδικό μέτρο του αγώνα δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο παρά ο ίδιος ο αγώνας, η έντασή του και η ασύμμετρη φύση του, σε σχέση με τον "στίβο" που έχει οριοθετηθεί από άλλους. Σε αντίθεση λοιπόν με τις άλλες δογματοποιημένες εκφράσεις εθνικισμού (χώρου), πρέπει να διατρανώσουμε ότι δεν αγωνιζόμαστε για την κοινωνία, αλλά μέσα την κοινωνία, ελπίζοντας να λειτουργήσουμε ως καταλύτες μιας ιδιομετάλλαξης. Και φυσικά αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει αν αναπολούμε παλιές καλές μέρες και αν ελπίζουμε στην αποκατάσταση θεσμών του συστήματος, με την προοπτική ότι αυτοί θα επαναρυθμίσουν με ικανοποιητικό τρόπο τις κοινωνικές δομές. Στο πλαίσιο αυτό απορρίπτουμε τις ιδέες περί "φυσικής ηγεσίας", διαφόρων καστών π.χ "στρατός, αστυνομία" κλπ.

Στόχος μας δεν μπορεί να είναι άλλος παρά η αναζωπύρωση του μαχητικού και δημιουργικού πνεύματος του λαού, που θα παράγει τις απαραίτητες συνθήκες για μια διαδικασία φυσικής επιλογής μιας νέας ηγεσίας. Δεν μπορούμε σαφώς να προσδιορίσουμε αυτήν την διαδικασία και ως εκ τούτου δεν το επιχειρούμε καν. Πρόθεσή μας άλλωστε δεν είναι να πείσουμε τους γύρω μας, να χρησιμοποιήσουμε επιχειρήματα που θα αποδείξουν κάτι. Το μέσο που επιλέγουμε είναι η επίδειξη της ζωής μας και της λειτουργίας μας, οι επιλογές μας στην καθημερινότητα, η "φάση" μας, θεμελιώνοντας μια εναλλακτική πρόταση ζωής. Για αυτό και χαρακτηρίζω αυτήν την επιλογή "μονοπάτι", για αυτό και ονομάζω τον εθνικισμό μου ως "οργανικό". Γιατί δεν περιστρέφεται γύρω από δόγματα αλλά ποιεί ήθος και διαμορφώνει την πραγματική ζωή στην καθημερινότητα. Είναι λοιπόν αυτή η ηθική "αυτάρκεια" που προσδιορίζει τον όρο "Αυτόνομοι". Και που ταυτόχρονα μας απογυμνώνει από την "ασφάλεια" της επιλογής της επίρριψης ευθυνών κάπου αλλού. Ο κάθε σύντροφος είναι υπεύθυνος για τις επιλογές του, την στάση του έναντι κάθε γεγονότος και το σύνολο της καθημερινότητάς του. Υπεύθυνος όμως, όχι μόνο έναντι του εαυτού του, αλλά και στον κάθε έναν από εμάς. Χωρίς κανένα τοίχος "ιεραρχίας" πίσω από το οποίο να μπορεί να κρυφτεί. Ως πρωτοπόροι του μονοπατιού, καλούμαστε να βρούμε τρόπους που θα μετατρέψουν τις ιδέες μας σε βίωμα.

Γ.3. Ανάλυση ευθύνης

των Δυοβουνιώτη και Mind Terrorist

15 σκέψεις σε μια αναμέτρηση με τον εαυτό μου

- Κατανοώ πως οι καιροί είναι δύσκολοι, πως απαιτείται όσο ποτέ άλλοτε η συμβολή μου στην αντίσταση.
- Έχω ανακαλύψει τις ιδιαίτερες κλίσεις μου, και εστιάζω στο πού μπορώ να προσφέρω, συγκεκριμένα και ουσιαστικά. Ωστόσο, πάντα προσπαθώ να μαθαίνω νέα πράγματα και να προάγω τον χαρακτήρα και την προσωπικότητά μου σε κάτι καλύτερο.
- Δε διστάζω να ψάχνομαι και να ρωτώ για να μάθω. Δεν είμαι παντογνώστης, ουδείς είναι, και δεν ντρέπομαι να πω ότι κάτι δεν το γνωρίζω.
- Η μεγαλύτερη και καλύτερη προβολή των Ιδεών μου είναι η προσωπική μου ζωή. Είναι ο καθρέφτης μου στην κοινωνία. Οφείλω να είμαι καθαρός, αξιόπιστος και φερέγγυος σε ό,τι κάνω.

- Διαβάζω και ενημερώνομαι συνεχώς για τις εξελίξεις και τα νέα δεδομένα που υπάρχουν και σχετίζονται με την κοινωνική και πολιτική ζωή. Προσαρμόζω τη σκέψη και τη δράση μου στις ανάγκες των καιρών, αναζητώντας νέους τρόπους έκφρασης και μη μένοντας στατικός σε αυτούς που ως τώρα θεωρούνταν δεδομένοι.
- Προσπαθώ να εξασφαλίζω τα υλικά που θα χρησιμοποιήσω μόνος μου, χωρίς τη συμβολή και την "καλή χάρη" άλλων. Έχω τη συνείδησή μου καθαρή ότι στηρίζομαι σε αγνά μέσα, καθώς η φράση "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα" δε συνάδει με την ειλικρίνεια και το αληθινό του χαρακτήρος που θέλω να καλλιεργήσω.
- Θέτω συνεχώς μικρούς πραγματοποιήσιμους στόχους και όχι μεγαλόπνοα σχέδια, καθώς διαθέτω τη συναίσθηση της δυνάμεώς μου. Βήμα βήμα όλα γίνονται πιο εύκολα.
- Φιλτράρω νέες ιδέες και ανοίγω συνεχώς τα μάτια μου και τους ορίζοντές μου. Η καθημερινότητά μας σχετίζεται με διάφορες διαστάσεις, η Ιδεολογία μου είναι Βιοθεωρία, και συνεπώς η πρακτική μου πρέπει να "παίζει" σε πολλά επίπεδα. Αν κάποια κάποτε φάνταζαν ξένα για τους συναγωνιστές μου, ιδεολογικά παρεξηγημένα ή "μη αποδοτικά" στον αγώνα, τώρα είναι καιρός να φροντίσω να γίνουν γνωστά. Τίποτα δεν είναι δεδομένο, τα πάντα είναι αμφισβητήσιμα, τα πάντα είναι μπροστά μου.
- Έχω τα ιδεολογικά εφόδια να προχωρήσω, γνωρίζοντας τι κουβαλάω στην πλάτη μου και αναλογιζόμενος την ευθύνη που έχω απέναντι στους προγόνους μου και τα παιδιά μου, είμαι αποφασισμένος να κάνω τα πάντα για να μη δω την Πατρίδα να καταστρέφεται.
- Δεν επιθυμώ να διαλυθούν όλα γύρω μου για να αποκομίσω οφέλη, σαν νέος Λένιν. Θέλω όσο τίποτα να τελειώσει το μαρτύριο που περνά η χώρα μου και αν δεν έχω να προσφέρω κάτι, είμαι διατεθειμένος να μείνω σπίτι μου, αφού δεν είμαι επαγγελματίας σε αυτό που κάνω. Είμαι ένας απλός άνθρωπος, ένας Εθνικιστής ανάμεσα σε όλους τους άλλους, που πονάει για τον τόπο του. Τίποτα περισσότερο. Όταν η Ελλάδα αποκτήσει αυτά για τα οποία παλεύω, δε θα έχω λόγο να αγωνίζομαι.
- Είμαι πραγματικά Αυτόνομος, μην έχοντας εξάρτηση από κανέναν εξωγενή παράγοντα, μη δίνοντας αναφορά σε κανέναν, μην έχοντας ως οπτική μου το "για το καλό του χώρου". Ο "χώρος" είναι μια μεταπολιτευτική μπούρδα που συνεχίζει να υπάρχει χάρη στη δική μου ανοχή.
- Πριν εκφράσω σε οποιονδήποτε αυτές τις σκέψεις μου και άλλες πολλές, έχω κάνει την αυτοκριτική μου για το τι έχω κάνει ο ίδιος για όλα όσα επεξεργάστηκα παραπάνω.
- Είμαι έτοιμος να προχωρήσω. Μια καινούρια μέρα ξεκινά, μια νέα πρόκληση είναι σίγουρο ότι με περιμένει...
- Η τελευταία μου σκέψη είναι η ελπίδα μου ότι τίποτα από όσα κάνω και για όσα πασχίζω με προσωπικό κόστος καθημερινά δεν πρόκειται να πάει χαμένο. Είναι η ελπίδα ότι ο Αγώνας όλων μας κάποια μέρα θα δικαιωθεί.

Μέσα στον κυκεώνα της αστικής κοινωνίας η αντιδραστική λογική και η επιβίωση στα πλαίσια μιας αυτόνομης κοινότητας, η οποία προέρχεται από τα σπλάχνα της ίδιας της κοινωνίας αποτελεί σε κάθε περίπτωση μια απόδειξη ότι οι μηχανισμοί της φύσης δημιουργούν τις απαραίτητες άμυνες ενάντια στην αντιφυσική μονομορφοποίηση.

Ως εκ τούτου αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την διάδοση ενός νέου μηνύματος, αισιοδοξίας για το μέλλον και πρακτικής εφαρμογής. Την αυτονομία σε ιδεολογικό, πολιτικό και πρακτικό επίπεδο. Θεωρούμε πως έχουμε χρέος να δημιουργήσουμε τις συνθήκες για την καλλιέργεια μιας νέας αντιστασιακής συνείδησης και τακτικής από μέρους του εθνικιστικού κόσμου. Ξεχειλίζοντας από ενέργεια και μολυσμένοι με τον ιό της δημιουργικότητας ασπαζόμαστε μια νέα στρατηγική σκέψη και διεξάγουμε έναν δικό μας ανορθόδοξο ιδεολογικό πόλεμο.

Μεταβάλλουμε την πολιτική στασιμότητα σε πολιτική αυτονομία

Δεν αποδεχόμαστε την στατιστική των ψήφων και την απόδοση των δημοσκοπήσεων, μα μετατρέπουμε την ενέργειά μας από την μία μορφή στην άλλη, οδηγώντας την στην καρδιά της κοινωνίας, τη νεολαία. Φτύνοντας κατάμουτρα τους ουμανιστές "επαναστάτες", τους ακροδεξιούς καπηλευτές και τους αυλικούς του χρηματοοικονομικού κτήνους δημιουργούμε μια νέα ατραπό διαφυγής από την σιωνιστική σαπίλα. Όχι, δεν πρόκειται για έπεα πτερόεντα!

Κέρβερους σκληρός λοιπόν ο χαρακτήρας μας και με πάσα ειλικρίνεια έτοιμοι να συνεχίσουμε τη μάχη. Νέοι, δυνατοί, δημιουργικοί και αποφασισμένοι για όλα. Μέσα από Κουδιανά δίκρανα θα περάσουμε, αλλά να πάρει αναλαμβάνουμε την ευθύνη και το κόστος, μα πάνω από όλα απολαμβάνουμε αυτή την μυρωδιά, αυτή την γεύση, αυτή την ενέργεια και την ένταση του να πολεμάς για την Πατρίδα. Δεν είναι η ζωή για εμάς μια κοιλάδα δακρύων, μα ένα πεδίο πολέμου. Άγρια η ομορφιά του αγώνα, δυνατός ο ρυθμός. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη να ζήσουμε αλλιώς.

Αναλαμβάνουμε και το κόστος μιας ήττας

Λάθη δεν κάνει αυτός που δεν κάνει τίποτα. Θέλουμε το διαφορετικό και αυτό νιώθουμε ότι αρχίζει να γεννιέται. Σιγά σιγά απλώνεται σε ολόκληρη την Ελλάδα και έως και την άλλη άκρη της Ευρώπης δημιουργείται εκείνο το ενεργειακό κύμα που σαν άλλος Θεός θα απαγάγει την όμορφη Ευρώπη και θα την οδηγήσει εκεί που της αξίζει. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη γιατί αυτό είναι το χρέος μας. Επί ξυρού ακμής η ζωή μας και η πολιτική επιλογή μας.

Αυτή είναι η χαρά της ζωής. Να γεμίζεις ενέργεια, να ζεις στο έπακρο, να μη σκύβεις το κεφάλι. Να ανατρέπεις και να ανατρέπεσαι. Η πρόκληση λοιπόν είναι μπροστά μας...

Αντί επιλόγου

Νοσταλγοί του Μέλλοντος!

του Σκίρπαλου

Το συλλογικό αυτό έργο αποτελεί την συνολική προσπάθεια κάποιων νέων Εθνικιστών για την καταγραφή απόψεων και θέσεων διαφόρων ομάδων και ατόμων του χώρου, καταγραφή μιας σειράς θεμάτων τα οποία αποτελούν σημεία μίας ευρύτερης ιδεολογικο-πολιτικής αναζήτησης εκ μέρους του εθνικιστικού κινήματος. Η καταγραφή αυτών των απόψεων εκτός από του να παραθέσει τις θέσεις των γραφόντων επί διαφόρων ιδεολογικο-πολιτικών και όχι μόνον θεμάτων σκοπό έχει τα ζητήματα αυτά να αποτελέσουν αντικείμενο συζήτησης και ενδεχομένως δημιουργικής αντιπαράθεσης μέσα στα ευρύτερα πλαίσια του εθνικιστικού χώρου.

Μακριά από την μουμιοποιημένη τυπολατρεία του παρελθόντος, το βιβλίο επιχειρεί ν' ανοίξει νέους ορίζοντες στα ασφυκτικά ακόμη όρια του "χώρου". Η υπέρβαση των αγκυλώσεων του παρελθόντος ειδικά στο γλωσσικό κομμάτι του κειμένου αποτελεί σίγουρα μια ευχάριστη έκπληξη, μιας και η "ξύλινη γλώσσα" είναι δυστυχώς ένα από τα φαινόμενα της προαναφερθείσης μουμιοποιημένης τυπολατρείας. Η υπέρβαση των τυποποιημένων γλωσσικών αγκυλώσεων που καταγράφεται στο κείμενο συνοδεύεται και από την υπέρβαση του άκριτου νοσταλγισμού, ο οποίος πολλές φορές χαρακτηρίζει την πολιτική κυρίως ζωή του εθνικιστικού κινήματος.

Οι παρωχημένου τύπου και εκτός σημερινής πραγματικότητας αναλύσεις που επιχειρούνται στον ευρύτερο εθνικιστικό χώρο φαίνεται να μην αποτελούν πυξίδα για τους γραφείς του κειμένου, οι οποίοι αναζητούν νέους τρόπους ανάλυσης του παρελθόντος αλλά ειδικά και του παρόντος. Η θεωρητική αναζήτηση αλλά και η παράθεση προτάσεων για την ενσωμάτωση στο πολιτικό κυρίως "οπλοστάσιο" των εθνικιστικών ομάδων και οργανώσεων νέων μορφών αγώνα και δράσης, αποτελεί βασικό επίσης στοιχείο αυτού του βιβλίου.

Οι προτεινόμενες στο κείμενο ιδεολογικο-πολιτικές παρεμβάσεις των ομάδων και των ατόμων του χώρου σ' όλο το φάσμα της ελληνικής σύγχρονης ζωής αποδεικνύουν τη νεωτερικότητα που διέπει την σκέψη των ανθρώπων που κατέθεσαν τις απόψεις τους σε αυτές τις σελίδες, πράγμα το οποίο αποδεικνύει ότι η αναζήτηση νέων οριζόντων για το εθνικιστικό κίνημα αποτελεί την κινητήριο δύναμη που τροφοδοτεί αυτή αναζήτηση. Ως εκ τούτου η επαναθεώρηση των διαστάσεων των οριζόντων και των ορίων του εθνικιστικού χώρου καθίσταται επιτακτική, από τη στιγμή που νέες αναλύσεις εθνικιστών αναδεικνύουν τις "χρυσόφορες φλέβες" που σε ιδεολογικό αλλά και σε πολιτικό επίπεδο έμειναν για χρόνια

απλησίαστες, απάτητες, ανεξερεύνητες, και μη εκμεταλλεύσιμες (με την καλή έννοια) από τις αυθεντικές δυνάμεις του εθνικιστικού κινήματος.

Σαν μία πρώτη προσπάθεια το βιβλίο αυτό αποτελεί ένα εργαστήριο μορφοποίησης ιδεών και δράσεων, που θέλουν να χαρακτηρίσουν τον εθνικιστικό "χώρο". Με ιδέες-οδηγούς να έρχονται από το παρελθόν του κινήματος και να προεκτείνονται (λαμβάνοντας υπ' όψιν τα στοιχεία του παρόντος) στο μέλλον, το εθνικιστικό κίνημα καλείται να στηρίζει τέτοιες προσπάθειες όπως αυτό το βιβλίο-εργαστήρι ιδεών, προκειμένου ανάλογες προσπάθειες που υπάρχουν είτε πρόκειται να υπάρξουν να αποτελούν όχι εξαιρέσεις στο ιδεολογικό-πολιτικό γίνεσθαι του "χώρου", αλλά τον συνήθη κανόνα.

Το πολιτικό "παιχνίδι" πρέπει να "παιχθεί" από το εθνικιστικό κίνημα "σ' όλο το γήπεδο" της ιδεολογικο-πολιτικής και κοινωνικής ζωής του τόπου. Ανάλογες προσπάθειες σαν και αυτού του κειμένου πρέπει ν' ακολουθήσουν κι άλλες για να μπορεί η επαναθεωρητική πορεία του εθνικιστικού κινήματος να' χει συνέχεια και προπάντων διάρκεια. Κάποια στιγμή το "κίνημα" θα πρέπει να βαδίζει προς τον εθνικιστικό χώρο αποφασιστικά και συμβουλευτικά. Σε αυτό το πλαίσιο, το παρόν βιβλίο μπορεί να είναι ένα μέρος από μία τέτοια προσπάθεια πορείας, προς την εθνικιστική δραστηριοποίηση του χώρου.